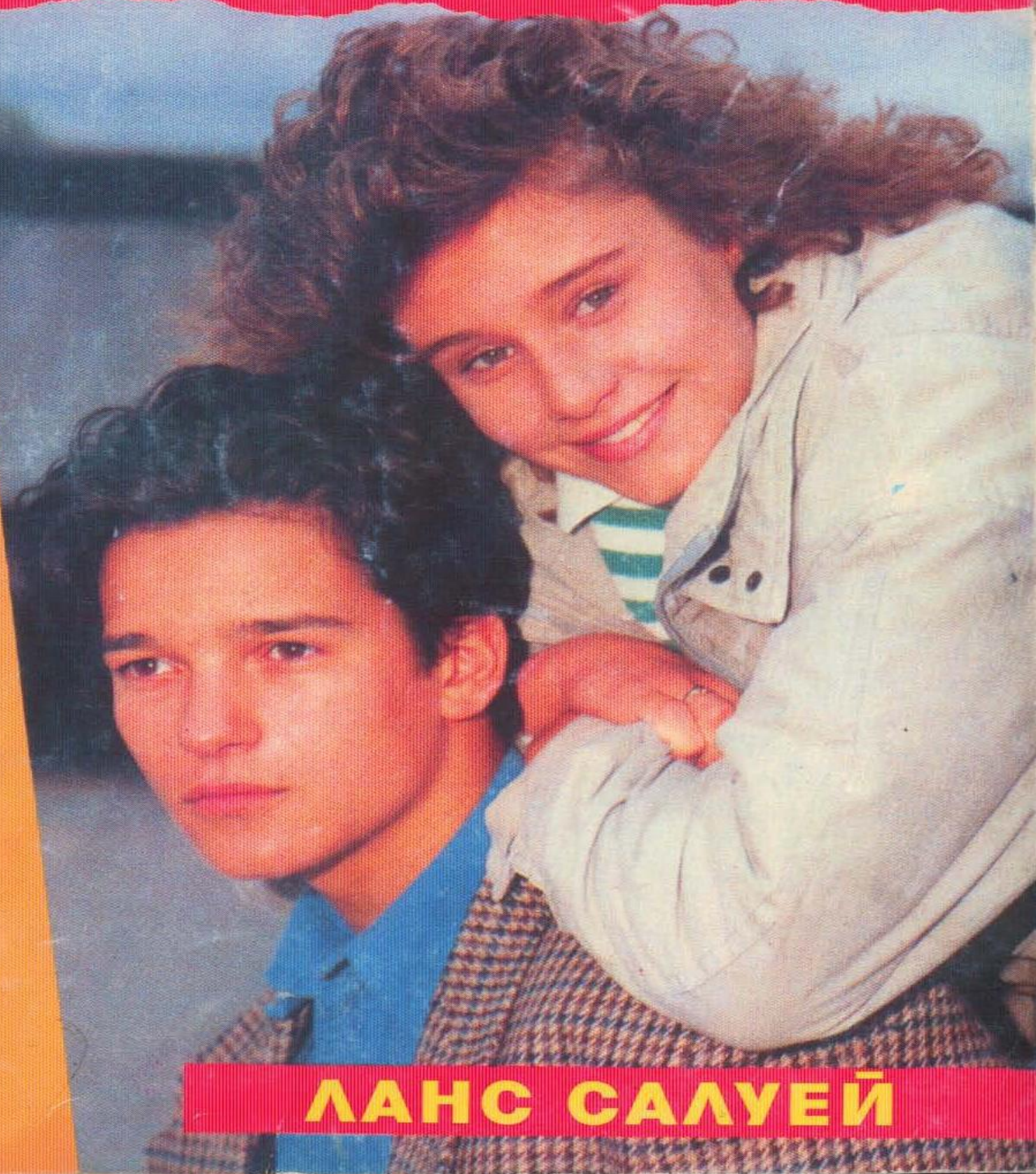

Романтика, очарование и мистерия в
КОЛЕЖА ЧАЛФОНТ, ЛОНДОН

1

НЯКОЙ ГЛЕДА

ЛАНС САЛУЕЙ

ЛАНС САЛУЕЙ НЯКОЙ ГЛЕДА

Превод: Георги Анастасов

chitanka.info

„Има една жена в отсрещния апартамент. На последния етаж. Тя постоянно гледа.“

Мел е обезпокоена от потайната наблюдателка. Но има и други неща, за които трябва да мисли. На първо място — за тъмнокосия, красив Антон, който току-що е пристигнал в класа. Антон е една интригуваща мистерия — не всеки в Чалфонт си има бодигард с черна лимузина, който да го чака след училище...

ПЪРВА ГЛАВА

Никога няма да забравя деня, в който срещнах Антон, защото тогава започна всичко. Беше понеделник. Спомням си го, защото започна лошо — както повечето понеделници — дори по-лошо.

Най-напред будилникът забрави да звънне и аз трябваше да навлека набързо вчерашните джинси и да се откажа от закуската. След това се оказа, че малкият ми брат Тео е повърнал на пода в кухнята и някой — точно така, отгатнахте, този „някой“ бях аз — трябваше да почисти, тъй като Фланаган беше в банята. Това ме забави още повече и в бързането твърде късно забелязах, че навън вали като из ведро, а пък не носех нито палто, нито чадър. На всичко отгоре чак на улицата си спомних, че съм забравила недовършеното есе за Макбет на бюрото в спалнята си. Естествено, че се втурнах обратно по стълбите за есето и за чадъра и когато отново изтичах навън в дъжда, бях без никакво настроение и желание за празни разговори с Тами-Ан Зийгълър, която стоеше на автобусната спирка като пристигнах там мокра, без дъх и бясна.

Тами-Ан е най-подходящият човек за среща, когато си мокър, останал без дъх и бесен. На нея изглежда никога не ѝ се случваха подобни неща — винаги бе спокойна, елегантна и усмихната и може би заради това не можех да я понасям. Имаше нещо в дългата ѝ медноруса коса и в цвета на кожата ѝ, което винаги ме дразнеше. Може пък и да беше завист. Тами-Ан винаги изглеждаше като току-що излязла от козметичен салон. Тя изглеждаше добре дори в дъжда и това направи понеделника ми още по-непоносим.

— Здравей, Мел — каза тя, щом ме видя, — какъв ден, а?

— Да — промърморих аз.

Не обичам разговори преди 11 часа сутринта, но това нямаше значение за Тами-Ан. Тя весело бърбореше за някакъв филм с Уди Алън, който гледала предишната вечер, заедно с новия си приятел, а аз само продумвах от време на време „Наистина ли?“ или „Имаш късмет“, или „О!“ — използвах моментите, когато тя спираше да си

поеме дъх. Тами-Ан харесва собствения си глас, което е добре, защото никой друг не го харесва. Причината, поради която постоянно си мени приятелите е, че никой от тях не можеше да понася гласа ѝ повече от седмица в най-добрия случай. Тя може да е красива, но говори като бормашина.

Пискливият монолог на Тами-Ан за новия мъж на живота ѝ ми напомни, че тази сутрин не бях проверила дали имам писмо от Джордан. Просто надежди. Какво ми каза той като се сбогувахме на Коледа?

„Ще ти пиша всяка седмица, обещавам.“

„Всеки ден — настоявах аз, — абсолютно всеки ден“.

Джордан беше изохкал високо.

„Смили се над мен, Мел. Знаеш как мразя да пиша писма.“

„Но ще ги пишеш на мен — напомних му аз. — Това не е ли по-различно.“

Той ме прегърна и се ухили:

„Да, наистина — каза и ме целуна нежно по челото. — По-различно е от всичко на света.“

Лъжлива гадина. Подлизурко. Беше ми написал три писма през януари и едно през февруари. Сега беше април и оттогава не бях чула нищо за него. Аз му пишех, разбира се. В началото всеки ден, после веднъж в седмицата. Обадих му се и няколко пъти по телефона, но разстоянието от Лондон до Конкорд в Ню Хампшир е голямо и майка ми забрани да го правя, след като пристигна телефонната сметка. Няма нужда да казвам, че той изобщо не ми се беше обаждал. Но какво значение имат телефонните разговори? Утре трябва да получа писмо. Или може би вдругиден.

Погледнах Тами-Ан, която продължаваше да хленчи за Шейн или Уейн, или както и да се казваше той. Най-вероятно Дейн. И какво от това, че момчетата не се тълпяха около мен — поне нямах глас на ръждясала панта. Все още си имах някакви надеждици. Но изглежда нямаше надежда да видя повече автобус номер 74. Обикновено ходех пеш до Чалфонт, тъй като не беше толкова далече от къщи, но не исках да рискувам в дъжда. Обаче се налагаше да го направя, щом бяха изминали вече 10 минути и нямаше никакви изгледи да дойде автобус.

— Виж какво, ще тръгна пеша — казах на Тами-Ан. — Както върви, никога няма да стигнем иначе.

— Права си — изкряска тя и заедно тръгнахме по булевард „Принц Алберт“.

Докато вървахме, дъждът намаляваше и като стигнахме Чалфонт, беше спрял напълно. Минахме през голямата врата на училищния двор и тръгнахме по дългата, очертана с дървета алея.

Училището Чалфонт е скрито накрая на тази алея зад къщите, блоковете и кестеновите дървета. Ако не бяха елегантните каменни подпори пред входа и дискретният надпис до тях „Училище Чалфонт“, никой не би разбрал, че там въобще има училище. Но накрая на алеята има няколко широки игрални поляни, разположени пред централната сграда, построена във викториански стил, с много кули и боядисани прозорци, която някога е била замък Чалфонт. Класните стаи отзад са построени по-късно и са направени предимно от стъкло, което ги прави горещи през лятото и леденостудени през зимата. Нищо не може да се види от улицата и затова посетителите винаги се изненадват, когато дойдат за първи път.

Другите от класа бяха вече по местата си, когато Тами-Ан и аз пристигнахме, изпоцапани и уморени. Поне аз бях изцапана и уморена, тъй като Тами-Ан, разбира се, изглеждаше като току-що излязла от моден салон.

Имахме час по английска литература с Джон Къртис. Внезапно си спомних недовършеното есе и се надявах, че няма да ме изпита точно днес. Подарих му една от любимите си усмивки и казах:

— Извинявайте, че закъсняхме. Чакахме автобус.

Той ме погледна сериозно и рече:

— Нищо, Мелани. Седни.

Мразя да ме наричат Мелани и той го знае. Майка ми ме е кръстила така на името на онази Мелани от „Отнесени от вихъра“ и не мисля, че някога ще ѝ простя за това. Хората ме наричат Мелани, само когато искат да ме ядосат. Обикновено аз съм Мел Розидис.

Джим се усмихна на Тами-Ан — всички мъже ѝ се усмихват — и тя превзето отвърна на усмивката му.

— Добро утро, Джим — каза тя. Отпуснах се на свободния стол до Дани Анджелено и се опитах да си представя, че съм някъде другаде. Където и да е. За предпочитане някъде на топло, където въобще не вали. Може би на Хонолулу. Или Казабланка. Атина. Не,

баща ми е живял в Гърция. Някъде другаде. Перу. Някъде по-далече от Джим Къртис, Тами-Ан Зийглър и Чалфонт.

Джим говореше за Макбет, а аз оставих думите му да минават покрай мен и се огледах из стаята. Стаите в Чалфонт са малки. Ние сме четиринадесет и обикновено няма редици от чинове — сядаме наредени в кръг. Някои хора мислят, че атмосферата в Чалфонт е прекалено разпусната — например няма училищни униформи и можем да ходим, както си искаме, при положение, че посещаваме всички часове. Някои родители се ужасяват от това, че се обръщаме към преподавателите си с малките им имена, но това е една от традициите в Чалфонт. И едно от най-цивилизованите неща в училището. Учениците не са много лоши, въпреки че има и изключения. Например Тами-Ан Зийглър или Джей Хендриксен, който винаги изглежда като неоправено легло. Баща му е голяма клечка в някаква международна нефтодобивна компания и те са се преместили тук от Австралия. Джей Хендриксен е живо доказателство, че не всички австралийци са големи, загорели от слънцето и красиви.

Около половината от нашия клас и повечето от учениците в училището са от други страни. Разбира се, всички живеем в Лондон, но много от родителите са се преместили тук, защото предпочитат международното образование, което предлага Чалфонт. Например бащата на великолепия Гари Голдман работи в американското посолство. Голдман са се преместили тук от Москва и могат всеки момент отново да бъдат преместени. Майката на Аби Скарбник е актриса и прекарва половината от времето си в Америка. Бащата на Лий Нелсън е посланик на една от карибските държави — забравих точно коя. Въпреки това някои от нас живеят в Лондон постоянно. Например Лаура Кордел и аз. Но повече от учениците са в Чалфонт само временно. Точно заради това то е едно интересно място. Но не и в такава дъждовна сутрин.

В момента говореше Оливия Стрикланд. Оливия е единственият човек от познатите ми, който можеше да има интелигентен вид в 9:15 часа сутринта. Изглежда тя знаеше много за Макбет, а аз си спомних недовършеното есе и изтръпнах. Джим Къртис замислено гледаше тавана — вероятно беше отегчен като нас. До мене Дани Анджелено май спеше. Тайно го изучавах. Никой не би предположил, че Дани беше на шестнадесет години, колкото и останалите от нас. Червената

му коса, чипият му нос и луничките му го правеха да изглежда най-много на дванадесет. Също като Мики Руни в онези стари мюзикли с Джуди Гарланд.

Случайно погледнах покрай Дани и долната ми челюст увисна от изненада. В класа имаше непознат. На стола до Дани седеше момче, което никога преди не бях виждала. Някой нов. И то какъв някой! Непознатият имаше вълниста черна коса и най-страстните тъмни очи, които някога бях виждала. Той объркан гледаше Оливия Стрикланд, като че ли нямаше представа за какво говореше тя. Трябва да се присъедини към клуба, помислих си мрачно. Никой не знае за какво говори Оливия през по-голямата част от времето. Тя имаше повече мозък, отколкото всички нас, взети заедно.

Побутнах Дани:

— Кой е този до теб? — изсъсках аз. — И какъв е телефонният му номер?

Дани ми се ухили.

— Ако беше дошла навреме, щеше да разбереш — прошепна той. — Антъни някой си. Не, Антон. Някъде от Южна Америка.

— Южна Америка? — бях впечатлена.

Сега Антон някой си гледаше пода, окончателно разбит от възгледите на Оливия Стрикланд за лудостта на Лейди Макбет. Изглеждаше отчаян и аз не го обвинявах. Повярвайте ми, не е шега да попаднеш на урок по английска литература в 9:15 часа сутринта в дъждовен британски понеделник.

— А как мислиш ти, Мелани? Съгласна ли си с Оливия относно чувството за вина на Макбет?

Бързо извърнах поглед от тайнствения непознат, за да срещна подигравателния взор на Джим Къртис.

— Ами, въъ... мисля, че... въъ... — замънках аз — всъщност не можах да вникна напълно в становището ѝ.

— Може би е по-добре да го повторим за Мелани, Оливия — рече Джим. — Или по-добре недей. Нека не губим времето на другите.

Погледнах го и бързо отклоних очи. Нямаше изгледи този понеделник да се подобри. Бедите следваха една след друга.

Хвърлих поглед към Антон-някой-си. Той ме гледаше с кадифените си очи. Усмихна ми се съчувствено и аз му отвърнах.

Изглежда не бях единственият човек в стаята, който не разбираше какво, за бога, говори Оливия Стрикланд.

Най-после урокът свърши и всички се насъбрахме около вратата. Дани и Антон-някой-си тръгнаха заедно по коридорите и аз щях да ги последвам, но Джим ме извика обратно.

— Бих искал да видя есето ти, Мел, ако е готово — каза той.

Сърцето ми се смрази и аз бавно се обърнах. Сега пък и това. Беше ме нарекъл Мел, а не Мелани. Това беше добър признак, но отново щеше да използва удължения вариант на името ми, щом разбереше приятните новини за есето ми.

— Още... не съм го довършила — признах аз, — обещавам, че за утре ще бъде готова.

Джим изглеждаше раздразнен.

— Е, добре, да се надяваме — рече той, — останалите бяха довършили своите. Събрах ги днес преди часа. Трябва да се научиш да изпълняваш задачите си навреме.

Провлачих нервно крака. Почувствах се два инча висока. Порядките в Чалфонт са твърде свободни и особено големите ученици се ползват с доверие, че ще изпълняват задълженията си без заплахи за задържане след часовете или други наказания. Знаехме, че губим, ако не си вършим работата.

— Съжалявам — промърморих аз, — точно сега нещата нещо не вървят.

Гласът ми заглъхна напълно.

— Ти си добра ученичка, Мел — каза Джим. — Не пропилявай възможностите си.

Опитах се да се усмихна.

— Няма. И благодаря. Ще ви предам есето утре — след което насочих разговора към по-приятна тема: — Кое е новото момче? Пропуснах началото на урока.

— О, Антон Веласко. Дойде днес.

— Дани ми каза, че е от Южна Америка — казах аз, опитвайки се да събера информация.

— Точно така — рече Джим, — мисля, че е от Венецуела. Не е много зле с английския, но отначало ще му бъде трудно. Помолех Дани да се грижи за него в следващите няколко дни, но се надявам, че всички ще му помагаме, за да се чувства като у дома.

Само да ми се отдаде случай, помислих си аз, но казах:

— Венецуела? Откъдето идва петролът?

— Да. Но не се надявай много, Мел. Съмнявам се, че Антон е някакъв петролен магнат.

— Ще ви уведомя за това — казах аз кокетно и изхвъркнах покрай него от стаята.

Междувременно бях закъсняла за следващия час, така че не можах да хвана Дани и Антон чак до обяд, когато ги видях да се упътват по алеята заедно с Тами-Ан Зийгльър и Аби Скарбник. Трябва да се довериш на Тами-Ан, ако искаш да попаднеш на сцената, помислих си аз и се втурнах да ги догоня. Настигнах ги точно на изхода.

— О, здравей, Мел — каза Дани, щом ме видя. — Отиваме при Джино. Идваш ли?

„При Джино“ беше едно място за хамбургери на акациевия булевард, където ходехме, щом училищното кафене не ни удовлетворяваше. Хранителното снабдяване в Чалфонт е слабо. Дани изостана, за да върви с мен, докато останалите трима вървяха напред. Гледан в гръб, Антон изглеждаше великолепно. Носеше избеляло яке върху нефритено зелен пуловер и тъмни кадифени панталони. Беше твърде елегантен за ученик в Чалфонт, но сигурно щеше да го разбере. До края на годината щеше да изглежда небрежен като нас. Опитах се да измисля как мога да се сближа с него, но нямаше да бъде лесно. Тами-Ан се беше лепнала като с лепило.

Щом свърнаха на ъгъла по акациевия площад, хвърлих поглед назад към училището. Зад нас се движеше тъмнокос мъж с черен шлифер. В този момент не си помислих нищо — в края на краищата Лондон е пълен с тъмнокоси мъже с черни шлифери — но в израза на този се четеше някаква напрегната тревога, което ме накара да го погледна още веднъж. Тъкмо тогава стигнахме до „Джино“ и аз насочих вниманието си към интересната задача да седна до Антон.

Не беше лесно, но се справих. Шмугнах се пред Тами-Ан и се тръшнах на столчето до Антон, преди тя да разбере какво става. След което, да не се мине, тя седна точно срещу него и така можеше да гледа право в кадифените му очи. Дани и Аби седнаха до нея. Можеше да се види, че Аби не проявяваше особен интерес към Антон. Всичките й мисли бяха насочени към утрешните прослушвания за пиесата

„Нашият град“. Аби е звездата на училищната сцена, но това не учудва никого като се има предвид, че тя е дъщеря на Максин Андерсън. Да, на Максин Андерсън.

Поръчахме си хамбургери и по бутилка кола, след което се обърнах към Антон.

— Надявам се, че ще се чувстваш добре — казах аз, опитвайки се да звуча по-безразлична, отколкото бях всъщност.

— Да. Мисля, че тук е много хубаво. — Гласът му беше тъмен като очите му.

— Чух, че си от Венецуела.

— Да. От Венецуела.

Гласът на Антон може би беше секси, но самият той не си падаше много по разговори. Все пак, това беше първият му ден в едно ново училище в една непозната страна. Трябваше да се очаква, че в началото ще бъде по-срамежлив.

— Винаги съм искала да отида в Южна Америка — казах аз, — сигурно е много красиво.

Антон бавно и тъжно се усмихна.

— Красиво е — каза той, — много е красиво. Пожелавам ти да...

В този момент се намеси Тами-Ан с някаква дълга и отегчителна история за ваканция, която някога прекарала в Бразилия, и аз обърнах внимание на хамбургера си. Точно тогава пак забелязах мъжа с черния шлифер. Беше ни последвал вътре и седеше на една маса до вратата. Пред него имаше чаша кафе, но той изглежда не й обръщаше особено внимание. За него ние представлявахме много по-голям интерес.

Обърнах се към другите и драматично сниших гласа си.

— Ей, виждате ли онзи мъж до вратата? Мисля, че ни следи.

— Недей да театралничиш, Мел — каза Аби хладно.

Погледнах я. Беше човек, с когото можеше да се говори.

— Наистина — казах аз, — кълна се, че ни следеше от училището до тук.

Дани се обърна и погледна мъжа.

— Само съвпадение — каза той, — защо някой трябва да ни следи?

— Да — пропищя Тами-Ан. — Защо?

Антон не каза нищо. Гледаше съсредоточено масата, като че ли тя беше най-интересното нещо, което някога бе виждал. Лицето му

очарователно бе порозовяло.

След това Дани и Тами-Ан започнаха да говорят за новия филм на Уди Алън, който тя бе гледала предишната вечер и аз за малко забравих мъжа в черния шлифер. Но само за малко. Когато отново погледнах натам, масата до вратата беше празна. Обърнах се към Антон, но той отбягна погледа ми и започна да задава на Аби скучни въпроси за кулата на Лондон.

Изкарах някак си останалата част от деня, но не мина без други неприятности. По рисуване разлях един буркан с вода върху изисканата пастелна рисунка на Мишел Чан и докато оправях кашата, закъснях по история, сблъсках се със секретарката на директора в коридора и я изпратих заедно с товара ѝ от канцеларски материали във всички посоки.

— Какъв ден! — оплаках се на Лаура Кордел и Аби Скарбник, докато вървахме по алеята след училище. — Отсега нататък в понеделник през целия ден ще си лежа в леглото.

— И аз — каза Лаура.

Тя и Аби са братовчедки, но човек никога не би го предположил. Лаура е тънка, светла и нисичка, а Аби е точно обратното. Днес си беше вързала тъмните къдри със светло ален шал, което я правеше да прилича на красива циганска принцеса.

— Видя ли нещо повече от този мъж, който ни следеше — каза Аби и силно ме хвана за ръката. — Разговор за дявола — продължи тя.

— Какво има — казах аз и ахнах, след като проследих погледа ѝ.

Паркирала на пътя до училищния портал, стоеше голяма черна лимузина с тъмни прозорци. А до нея беше застанал Антон Веласко, който разговаряше с тъмнокосия мъж в черен шлифер. После, докато гледахме с отворени уста, мъжът отвори вратата и помогна на Антон да се качи. След това заобиколи и се качи на шофьорското място. Бавно и тихо колата се плъзна и се изгуби от погледа ни в посока към Риджънт.

Аби се обърна към мен — кафявите ѝ очи блестяха от възмущение.

— Е, сега... — каза тя — какво мислиш за това?

— Не знам — отвърнах озадачена, — наистина не знам.

ВТОРА ГЛАВА

Когато влязох вкъщи, Фланаган вилнееше в кухнята. Тя винаги вдигаше голям шум, докато готвеше, но трябва да призная, че резултатите обикновено бяха добри. Подадох си главата през вратата и казах:

— Здравей.

Тя бъркаше нещо в тигана и не ме погледна.

— Добре ли мина денят?

— Сигурно се шегуваш — изръмжах аз и се упътих към хладилника.

— Само попитах — рече тя, — една част от задълженията ми е да бъда любезна.

— Извинявай — казах аз, като съжалих за лошия си тон, — денят беше отвратителен, извинявай още веднъж.

— Няма нищо. Искаш ли да ти дам нещо? — Тя подозрително надникна в тигана. — Мисля, че нещо не е наред. За бога, става зелено.

— Може би така трябва — подхвърлих, докато ровех в хладилника и търсех нещо за ядене — все пак, нали цветът няма значение, важното е да се яде.

Вече бях започнала да се чувствам по-добре. Присъствието на Фланаган винаги ми се отразява добре, а мисля, че и Тео се чувства по същия начин. Това, че я намери, беше едно от най-свестните неща, които майка ми бе вършила някога. Макар че Фланаган е прислужница, тя ни е много повече от майка. Имахме ли нужда от нея, винаги беше налице, което не можеше да се каже за майка ми. Веднъж не можах да я зърна в продължение на две седмици, въпреки че си беше у нас. Знам, че работата ѝ не оставя много време за децата и това не е по нейна вина. Но понякога се чудя дали не ни отбягва. Добре, че е Фланаган. Дошла е в Лондон на екскурзия преди 16 години и оттогава е тук. Наричаме я Фланаган, защото не може да понася първото си име. Никога не успяхме да разберем какво е то, затова си остана Фланаган. Въобще не ѝ подхожда, тъй като е висока и стройна, с къса, вълниста,

светла коса, брилянтни сини очи и топла искряща усмивка. Наистина заслужава по-хубаво име. Не знам какво щяхме да правим без нея. Дълбоко ме гложди постоянен страх, че един ден може да си отиде от нас. Или да се омъжи. Все пак, тя е на тридесет и две години и шансовете ѝ за това не са големи.

Прекоших кухнята и бързо я прегърнах. Тя ме погледна изненадано и отново насочи вниманието си към тигана.

— Чудя се дали да не започна отначало — каза тя навъсено. — А, майка ти отиде на някакво прослушване. Каза, че ще се върне късно, така че да не я чакате.

Не казах нищо. Същата стара история. Изглежда ще се виждаме с майка ми само през почивните дни. Тя става, след като изляза за училище и се връща, след като си легна. Голяма работа. Все едно, че съм сираче. Но ако бях сираче, поне щях да си зная мястото. Баща ми се върна в Гърция след развода и оттогава не сме го виждали. Разводът беше ужасен — крясъци, болка, омраза — опитвам се да не мисля много за онова време. Баща ми искаше попечителство за мен и Тео, но не го получи. Знам, че това го нарани ужасно, тъй като наистина ни желаше. Особено Тео — единствения му син. Но това беше преди пет години и ние се научихме да живеем без него.

Направих си сандвич с риба тон и си налях чаша с мляко. След това се упътих към хола да потърся Тео. Както винаги, той беше там, отпуснал се пред гърмящия телевизор. Гледа само търговските канали, защото там има най-голям шанс да види майка ми. Тя е актриса. Не е известна звезда като майката на Аби Скарбник, която играе в Кралския шекспиров театър, когато не прави онези филми с Уолтър Матхау. Майка ми играе в реклами или при добър късмет получава малки роли в телевизионни сериали. Участвала е в някои от ранните филми за Джеймс Бонд, но сега е твърде възрастна за такива роли и краката ѝ не са това, което бяха.

Седнах на дивана до Тео:

— Имаш ли късмет?

— Засега не.

Той е на осем години, но изглежда твърде малък за възрастта си. Косата му е черна като моята и винаги изглежда спретнат. За разлика от мен.

— Надявам се да покажат рекламата ѝ на шампоаните. Вчера я показаха три пъти.

— О, не — изстенах аз.

Мразя тази реклама, наистина е ужасна. Би трябвало да я видите, за да ме разберете. В началото дават неясен образ на майка ми под душа, но тъй като това е реклама, всъщност не се вижда нищо, ако разбирате за какво говоря. След това се появява блестяща коса и усмивка от двеста зъба, докато тя се обръща към камерата и казва: „Искам да имам красива коса, не само защото съм актриса, но и защото съм жена“. Това е моментът, в който цялата нация повръща. И майка ми мрази тази реклама, но по други причини. Мрази я, защото използвали друго тяло за замъгления кадър под душа. Както вече споменах, краката ѝ не са това, което бяха.

Седях с Тео до следващия рекламен блок и търпението ни беше възнаградено. Показаха последната реклама на майка ми — за храна на котки, в която тя казва, че винаги храни домашната си котка с някаква си консервена мръсотия — забравих ѝ името. Зрителите не знаят, че майка ми е враг номер едно на котките. Но тя би играла всичко за пари. За щастие, много малко хора знаят коя е точно. Бих умряла, ако някой в Чалфонт разбере, че тя е жената от рекламата за шампоани.

— Някакви новодошли са се нанесли горе — каза Тео след малко.

— Така ли?

Горният апартамент е с огромен навес — простира се по цялата дължина на сградата и си има покрита градина. Била съм само веднъж, когато семейство Лесман, предишните наематели, ни бяха поканили на празненство по случай нанасянето им. В градината има истински дървета, трева и фонтан. Не можех да повярвам на очите си. Истински дървета, които растяха на седем етажа от улицата. Не мога да разбера, защо корените им не пробиват тавана ни. Може би един ден и това ще стане. Майка ми казваше, че градината и апартаментът били лепкави, но мисля, че бих привикнала да живея в такава лепкавост. Досега, в продължение на няколко месеца, жилището беше празно.

— Виждал ли си новите хора? — попитах Тео.

— Не. Само мебелите и багажа им.

Той отново насочи вниманието си към екрана. Жена с яркочервена коса ни съветваше как да запазим ръцете си меки и

красиви след измиване. Обърнах ѝ гръб и излязох на терасата.

Тя е най-хубавото нещо в апартамента ни.

Простира се по половината дължина на сградата — на етаж има само две жилища. На нея има достатъчно място за растения, мебели и слънчеви бани, ако въобще има слънце. Ние сме на шестия етаж, който е предпоследен, но въпреки това изгледът не е много просторен. Ако човек се наведе и хвърли поглед надясно, ще зърне дърветата на Парк Риджънт, но всичко останало, което се вижда, са блоковете в нашата част на гората Сент Джон. Най-близката сграда до нашата е Парк Плаца — толкова е близо, че понякога изглежда възможно да се наведеш и да стиснеш ръката на някой отсреща. Всъщност двете сгради са на около петдесет ярда една от друга, но изглеждат, че са много по-близо. А апартаментите не са на едно и също ниво — Парк Плаца е застроена малко по-високо, така че последният ѝ етаж се пада някъде по средата между нашия и горния.

Не прекарвах много време в гледане на отсрещните апартаменти, главно защото нямаше какво да се види. И там бяха по две жилища на етаж. Едно от горните беше населено от възрастна двойка и няколко котки, всяка от които изглежда прекарваше по-голямата част от деня в спане. Другият апартамент на последния етаж изглежда беше празен. Там никога не бях виждала никакъв признак на живот. На първия етаж живееше Тами-Ан, но за моя радост не се виждахме често. Освен нея, не познавах никой от хората, които живееха в Парк Плаца и виждах само прозорци, закрити с почти еднакви пердета.

Отпуснах се на стола с останките от сандвича и започнах да си мисля за този ужасен понеделник. Единственият светъл лъч бе появата на мистериозния Антон и още по-мистериозния мъж с черен шлифер. Какви, за бога, бяха те? Би било интересно да узная. Междувременно трябваше да довърша есето си за Макбет. Въздъгнах и ми се прииска да бъда по-добра приятелка с Оливия Стрикланд. Можех да ѝ се обадя...

Погледнах небрежно към Парк Плаца и се изправих внезапно. Сградата изглеждаше различна. Нещо се беше променило. Чак след няколко минути забелязах разликата. Имаше някой в празния апартамент на последния етаж. Пердетата на един от прозорците бяха отменати встрани и някой стоеше там и гледаше. Гледаше към нашия блок. Там имаше някой и гледаше.

Беше жена. Бе застанала неподвижна и се взираше в нашия блок. Гледаше много внимателно към последния етаж. Към горния апартамент с навес. Инстинктивно наведох глава, но не мисля, че ме беше видяла, защото не се дръпна от прозореца, както правят хората, щом разберат, че някой ги гледа. Жената стоеше, без да се движи и се взираше.

Почувствах внезапен пристъп на страх. Имаше нещо злоещо в мълчаливата фигура, вторачила се толкова напрегнато в апартамента над нас. Какво гледаше? Какво имаше там горе?

В този момент от хола зад мен дочух внезапен вик:

— Бързо, Мел, мама е! От рекламата за шампоани.

Изправих се и се втурнах вътре, благодарна на случайността, че можех да се откъсна от наблюдателката. По-късно, след като за пореден път видях майка ми да хвали шампоана, се върнах на балкона да прибера чинията и чашата си. Жената беше изчезнала. Всичко, което можех да видя сега, бяха празните закрити с пердета прозорци, сиви и безжизнени като слепи очи.

ТРЕТА ГЛАВА

През нощта спях лошо. Всеки път, щом затварях очи, виждах отново оная странна, мълчалива наблюдателка да се взира в горния апартамент. Коя беше тя? Изглеждаше достатъчно безобидна — сивокоса и възрастна, с очила. Но имаше нещо заплашително в упоритостта на погледа ѝ. Споменът за този поглед ме държа будна през по-голямата част от нощта. И понеже не можах да заспя, сутринта пак не чух будилника в отново закъснях.

Поне си бях свършила есето за Макбет и този път Джим Къртис нямаше от какво да се оплаче. Бях го дописала предишния ден след вечеря. След това се бях обадила на Аби, тъй като се чувствах обърквана заради жената, която гледаше и имах нужда да си поговоря с някой, който не ми беше осемгодишен брат.

Харесвам Аби Скарбник повече от всеки друг в класа. В някои отношения сме много различни — аз не съм толкова жизнена и привлекателна като нея и съм много по-невъздържана с непознати, но през по-голямата част от времето се разбираме много добре. Миналата нощ и тя се чувствала потисната. От една страна отношенията ѝ с Гари Голдман както обикновено не вървяха. И от друга, беше затормозена от утрешните прослушвания за „Нашият град“.

Аби доста време ходеше с Гари Голдман. Е, поне два срока. Не можах да разбера какво намираше в него. Както се пее в една песен, Гари беше красив, но беше отвратителен. Може би поради тази причина Аби продължаваше да излиза с него, докато всяко момиче на нейно място би го зарязало преди месеци. Гари е арогантен, себичен и суетен, а това са само положителните му страни. Той беше единственото нещо, относно, което с Аби имахме различни мнения. Тя пък не беше харесала Джордан, което естествено не съвпаднаше с моето мнение. Може би е нормално добрите приятелки взаимно да мразят приятелите си. Не знам. Зная само това, че ако някое момче се отнесе с мене така, както Гари Голдман се отнасяше с Аби Скарбник, никога вече нямаше да ме види.

Миналата нощ по телефона Аби беше разстроена, защото Гари не отишъл на срещата, която си направили след училище. А после, след като час и половина ми се оплакваше за това, трябваше да изслушам и тревогите ѝ за прослушванията за „Нашият град“. Все пак, не е лесно да си дъщеря на Максин Андерсън. Не би имало никакви проблеми, ако Аби искаше да стане мозъчен хирург или астронавт. Но тя искаше да бъде актриса като майка си, а това усложняваше нещата. Когато и да получеше роля в някаква пиеса, Аби никога не би могла да бъде сигурна дали е била оценена заради таланта си, или заради това, че е дъщеря на Максин Андерсън. Ужасяваше се от провал на сцената. Беше сигурна, че всички очакват от нея да бъде блестяща актриса, просто защото майка ѝ беше такава.

Не казах нищо на Аби за странната наблюдателка от отсрещния блок. Помислих дали да не ѝ кажа, когато тя ми нареждаше за забележителния Гари Голдман, но не се реших. В края на краищата нямаше какво толкова да се каже. Бях видяла една възрастна жена да гледа през прозореца. Нямаше нищо странно в това. Нямаше закон против гледането през прозореца. Тя не вършеше нищо нередно. Просто стоеше на прозореца. Това е всичко. И гледаше. Затова реших да не казвам на Аби. Поне засега. Вместо това поговорихме за Антон Веласко и за това дали наистина е толкова потаен и очарователен, колкото изглеждаше. Реших, че не е чак толкова, но Аби бе склонна да се съмнява. Мисля, че и двете се зарадвахме, когато най-накрая Фланаган ме откъсна от телефона.

Веднага щом си легнах и загасих лампата, тревогите ми отново се появиха и си спомних странната мълчалива фигура на прозореца. И тогава, когато най-сетне заспах, сънувах, че тичам по безкраен коридор, преследвана от дребна стара жена, която приличаше досущ на Гари Голдман.

Този вторник започна като пълно повторение на предишния ден. Закъснях и пак валеше дъжд. Единствената забележима разлика беше, че когато влязох в кухнята, Тео не беше повърнал на пода. Този път той дори не вдигна поглед от чинията си, когато се заклатушках из кухнята да намеря нещо за ядене.

— Закъсняваш — каза Фланаган.

Тя седеше на масата и хрупаше препечена филия. Погледнах я и нагрябих няколко ябълки от купата на хладилника.

— Няма ли да закусиш? — продължи тя. — Трябва да хапнеш нещо.

— Нямам време — отговорих аз — закъснявам, както любезно ми напомни.

Фланаган отвори уста да каже нещо, но щом видя лицето ми, си промени намерението и отново я затвори. Вместо това посочи някакъв плик на масата. Въздушна поща. Възможно ли беше...

— За мен ли е? — попитах аз.

Фланаган кимна и аз го сграбчих. Гледах познатия почерк и не вярвах на очите си. Писмо от Джордан.

— Нали каза, че закъсняваш? — усмихна се Фланаган. — Вече е и петнадесет.

— О, не!

Пъхнах писмото в чантата си и тръгнах.

— Довиждане! — извика тя след мен, докато пресичах хола и излязох от апартамента.

Докато чаках асансьора, проверих дали не съм забравила нещо. Есето, учебниците, пари за обяд, химикалка, писмото от Джордан... Знаех, че имам доста объркан вид, но нищо не можех да направя. Напомних си на връщане да си купя будилник, който звъни по-силно.

Асансьорът слезе от горния етаж и звънна. Вратите плавно се отвориха и аз буквално се втурнах вътре като инстинктивно протегнах ръка да натисна копчето за партера. Вратите още не се бяха затворили, когато разбрах, че в асансьора има някой. Обърнах се да го видя и долната ми челюст увисна от изненада. Другият човек в асансьора беше... Антон Веласко.

Мисля, че и той беше изненадан. Погледнахме се като две подплашени рибки, докато асансьорът се спусна надолу. Какво, за бога, правеше той тук? В моя асансьор, по това време?

И тогава едно пени падна с оглушителен звън. Спомних си, че вчера следобед Тео каза: „Някакви хора са се нанесли горе“. Разбира се, новите хора трябваше да са Антон Веласко и... кой още?

Ухилих му се като идиот и казах:

— Здравей! Радвам се да те видя!

Той нервно се усмихна и отстъпи назад:

— Добро утро. Не знаех... — Гласът му изчезна, като че ли изведнъж си беше забравил английския. Може пък наистина да го беше

забравил. Какъв език говореха във Венецуела? Испански? Мигновено си помислих защо не избрах испански за втори език вместо френски.

— Закъснявам — казах изнервено — втора поредна сутрин не чувам часовника, отново вали, а и последния човек, когото очаквах да видя...

Антон ме гледаше като че ли бях Съществуото от Черната лагуна. Сигурно изглеждах зле. Бях навлякла първите дрехи, които се оказаха под ръка. А косата ми... не бях я докоснала. Навярно изглеждах ужасно. Забелязала съм, че винаги, когато съм нервна, започвам да дърдоря.

— Навярно си се нанесъл в апартамента с навеса. Казват, че е като един малък свят... наистина ли... нямах и най-малката представа, че живееш точно над главата ми...

Бях ужасна. Съзнавах, че говоря глупости. Съзнавах, че дрънках само неразбории, но нищо не можех да направя, за да спра. Колкото повече се опитвах да млъкна, толкова по-глупаво звучах. Антон ме гледаше като препариран: сигурно си беше помислил, че не съм с всичкия си.

— ... и аз наистина си помислих, че мъжът с черния шлифер те следи, че може би иска да те отвлече или нещо подобно, не знам, но когато ви видях двамата, не знаех какво да мисля, защото...

И тогава спрях да говоря, тъй като асансьорът спря на партера.

Антон се втурна навън, като че ли от това зависеше животът му.

— Спри! — извиках аз. — Антон, почакай! Не можем ли да...

След това челюстта ми отново увисна от изненада. Тъмният мъж с черен шлифер чакаше на входа. Щом видях, че Антон идва, бързо отвори една от тежките стъклени врати. Антон мина покрай него безмълвно и се упъти към голямата черна лимузина, паркирана отвън. Докато се качваше отзад, мъжът с шлифера забърза след него и седна на шофьорското място. Чак след като лимузината потегли и се упъти в посока към булевард „Принц Алберт“, разбрах какво беше станало.

— Идиоти! — изкрещях аз. — Можехте поне да ме закарате!

Погледнах ядосано дъжда навън, обърнах се и се тръшнах на един от диваните във фойето на сградата.

Старият чипоноско подаде глава от кабината си и ми хвърли любопитен поглед.

— Да се обадя ли за такси, мис? — попита той.

Старият чипоноско е нашият портиер — грижи се за поддръжката и сигурността. Върши си добре работата, ако питате мен, дори прекалено добре. Никой не би могъл да проникне в сградата без негово разрешение.

— Не, благодаря, мистър Кокинс — отвърнах аз кокетно, — предполагам, че скоро ще спре да вали.

Старият чипоноско мрачно изсумтя:

— Съмнявам се — и се прибра в офиса си.

Погледах дъжда известно време и си спомних писмото от Джордан. Моментът беше подходящ да го прочета. И без това щях да закъснея, така че още пет минути не бяха от значение. Измъкнах плика от чантата и го разкъсах с нокътя на палеца си.

Вътре имаше единичен лист от тънка синя хартия. Голяма работа, помислих си аз. Все пак, по-добре едно кратко писмо, отколкото нищо. Достатъчно дълго го бях чакала. Разтворих листа и започнах да чета:

„Скъпа Мел,

Прости ми, че толкова много време не съм ти писал.

Но знаеш как е, имам толкова много работа и не ми остава време...“

Не, Джордан, помислих си аз. Не знам как е. Прекарвам времето си в непрекъснати догадки защо не ми пишеш.

„... Хубаво е, че отново съм в Ню Хампшир. В Конкорд няма нищо интересно, но понякога ходим в Манчестър или Бостън за разнообразие. Търся си колеж — ще бъде добре отново да стана част от по-голяма общност.“

Така. „Понякога ходим...“ Първо лице, множествено число. Ние. Кои ние?

„... Често мисля за теб и за времето, прекарано в Англия. Как са другите в Чалфонт? Поздрави Гари, Аби и Дани от мен. Ако още ме помнят.“

Как биха могли да те забравят. Нали всеки ден им хленча за теб. Сигурно вече се изприщват като чуват името ти.

„Ние подготвяме екскурзия...“

Пак това „ние“.

„... до Лазурния бряг през лятото. Ще останем за малко в Калифорния и след това може би ще минем през Мексико и ще се насочим на юг. Вероятно ще стигнем и до Венецуела, кой знае...“

Венецуела, Венецуела. Изведнъж всичко се свързва с Венецуела. Първо Антон, сега Джордан. Бяхме запланували екскурзия това лято — само Джордан и аз. Щяхме да тръгнем през Франция към Италия. Никога не съм била в Рим. Винаги съм искала да посетя Колизеума и се радвах, че щяхме да го видим заедно. Сега Джордан отиваше във Венецуела — с кого? А аз нямаше да отида никъде. Щях да остана сама.

„... После пак обратно в добрия стар Ню Хемпшир и в колежа. Казах ли ти, че постъпих в Дартмут?“

Не, не си. Не си ми казал нищо от февруари.

„... Може през лятото да отскоча до Европа, ако това с Калифорния не стане. Моите хора ти пращат поздрави.“

Бащата на Джордан беше професор по английска литература. Преподаваше в Лондонския университет, преди да му предложат работа в Ню Хемпшир и заедно с Джордан да се върнат в Щатите.

„... Поздрави майка си и Теди от мен.“

Теди? Тео, не Теди. Мързел, дори не може да си спомни името на малкия ми брат.

„... Очаквам скоро да ми пишеш как я караш.“

Твой Джордан

И това беше всичко. Това беше писмото, което очаквах и за което се молех от февруари насам. Това беше всичко, което се беше трогнал да напише.

Смачках тънкия син лист на топка и го захвърлих възможно най-силно. Той отскочи от вратата на асансьора и се търколи в ъгъла. Старият чипоноско щеше да обезумее, ако го видеше. Той обичаше коридорът да бъде чист. Надникнах навън. Все още валеше. Изведнъж се почувствувах нещастна.

Джордан вече не се интересуваше от мен. Сега знаех това със сигурност. Но какво бях очаквала? „Скъпа Мел, обичам те лудо. Ще се омъжиш ли за мен? О, скъпа Мел, не мога да живея без теб. Следващата седмица се връщам в Лондон!“ Не, не бях очаквала такова писмо. Просто бях очаквала малко повече, това беше всичко. Искях едно послание, че времето, прекарано заедно, не е било маловажно, че все още означава нещо и че липсвам на Джордан така, както той ми липсваше. Но писмото му показваше, че той повече не се интересува от мен. Може би никога не се е интересувал. Както и да е, повече не бях част от живота му. Неговият живот сега беше Ню Хемпшир, колежът и екскурзията до Венецуела. Венецуела.

Скочих на крака. Изведнъж бях осъзнала къде съм и къде трябваше да бъда. Благодарение на Антон Веласко и Джордан

Мақдоналд бях закъсняла, закъсняла.

Грабнах чантата си и се втурнах през вратата в дъжда.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За щастие тази сутрин първият час беше по история, така че не се наложи два поредни дни да се извинявам на Джим Къртис. Антон седеше в далечния край на стаята до Дани и щом го погледнах, се изчерви и извърна очи. После поради някаква причина не беше в час по английски и не можа да види пищните реверанси, които направих на Джим Къртис, като му предадох есето си за Макбет. Джим отвори уста да каже нещо — една остроумна забележка от рода на „по-късно, отколкото никога“ би била доста на място — но вместо това той ме погледна и промърмори:

— Благодаря, Мел.

След това изтърпях четиридесет минути по разговорен френски, преди да се отпусна под дъбовете в далечния край на училищния двор. Винаги ходех там, когато исках да остана сама в междучасията, така че не след дълго Аби ме намери.

— Здравей — каза тя и седна до мен на тревата. — Цяла сутрин се опитвам да се добера до теб. Какво става, Мел?

Отхапах голямо парче от ябълката, преди да отговоря. Аби беше най-добрата ми приятелка и нямаше защо да се измъчва заради лошото ми настроение.

— Може би просто един от онези дни — отвърнах аз.

Аби не каза нищо. Това е едно от нещата, които най-много харесвам у нея — тя винаги знае кога да мълчи. След малко казах:

— Какво стана с латиноамериканския любовник тази сутрин? Беше по история, след това не го видях.

— Кой?

— Антон Веласко. Знаеш го, новият...

— О, него ли? С хубавите очи. Дани каза, че са му променили курса на обучение или нещо такова. Отсега нататък щял да изучава английски като чужд език.

— Само почакай, докато го набарам — казах мрачно.

— О, добре! — ухили се Аби.

— Не както си мислиш, но ще види той, гадина такава — засмях се аз и ѝ разказах за срещата тази сутрин в асансьора и за това как не ме покани да ме докара до Чалфонт.

— Може би е мислил, че и ти ходиш с кола — каза Аби. — Откъде може да знае, че използваш автобус?

Има моменти, когато Аби Скарбник ме кара да полудявам от гняв. Тя винаги караше другите да се съмняват, а аз никак не бях склонна да оправдавам Антон заради някакви естествени мотиви, ако въобще можеше да има такива. Според мен той беше груб и себичен пуяк и твърде скоро може би нямаше да имам никакво желание да го виждам.

— Все пак — продума Аби, след като ѝ разказах всичко това — защо си разваляш настроението заради него? Мисли за някой, който заслужава.

— Мислих — измънках аз, — тази сутрин получих писмо от Джордан.

— От Джордан! О, Мел, зная колко искаше да... — Внезапно спря, видяла израза на лицето ми — ... писмото не беше ли хубаво?

Поклатих глава.

— Една страница едър шрифт. И не ми казвай, че е по-добре, отколкото нищо — добавих аз, преди Аби да си отвори устата — не е успял да ми каже въобще нищо. Нищо важно. Освен, че заедно с някакъв си мистериозен „някой“ отиват това лято в Калифорния, после в Мексико и по други места.

— Късметлии са.

— Но това лято се бяхме уговорили да ходим заедно във Франция. Бяхме запланували всичко. Ние...

Аби сложи ръка на рамото ми, но аз се дръпнах.

— Той въобще не ми споменава за това — продължих ядосано. — Не ми е писал нито дума за нас двамата. Просто... просто... просто нищо.

— Достатъчно, Мел. — Сега в гласа на Аби се чувстваше нотка на нетърпение. — Запланували сте тази екскурзия, преди той да замине. Преди да е знаел, че ще се връща в Щатите. Не можеш да си мислиш, че това все още може да стане.

Разбира се, че не мислех. Знаех го много добре. Както обикновено, Аби беше права. Тя винаги беше права.

— Не забравяй — продължи тя, — че неговите родители едва ли щяха да му позволят да тръгне. Нито пък майка ти на теб.

— Той ще ходи в Калифорния — смотолевих аз.

— Така казва той. Може да отиде, може и да не отиде. — Тя ме прегърна през рамо и този път не се отдръпнах. — Забрави за Джордан, Мел. Той просто не си струва. И никога не си е струвал.

В този момент би звънецът. Помогнах на Аби да се изправи.

— Благодаря, Аби — казах аз, — сега се чувствам много по-добре. Въпреки, че все още бих искала да убия този мухльо Веласко — добавих гневно.

— Леля Аби е винаги на вашите услуги — каза тя като се упътихме към училището, — а сега е твой ред.

— Мой ред? За какво?

— Ела да ми правиш компания на прослушването за „Нашият град“ по обяд.

— Добре, но не разбирам за какво се тревожиш. Ще получиш роля без дори да се напъваш. Знаеш, че си най-добрата актриса в Чалфонт.

Аби спря и замръзна на място.

— Но аз искам да играя Емили — проплака тя, — а не съм най-подходяща на вид.

— А как изглежда Емили? — попитах я аз. — Описано ли е някъде как изглежда?

Аби се замисли.

— Не, не е. Сигурна съм, че не е. Но знам, че не съм подходяща. Трябва да бъде дребна, руса, а не тъмнокоса и къдрава като мен.

Сега беше мой ред да проявя нетърпението си:

— О, достатъчно, Аби! Знаеш, че ще получиш ролята.

— А ако не я получа?

— Какво значение има? Това е само една пиеса, има ли смисъл да го вземаш толкова навътре?

— Само една пиеса! — Аби беше възмутена. — Това е една от най-великите пиеси, писани някога. Това е...

— О, стига! — засмях се аз и се втурнах към спокойствието и тишината на часа по биология.

По обяд отново се срещнахме с Аби. Излапахме набързо една салата в кафенето или по-скоро аз я излапах, тъй като Аби беше

прекалено напрегната, за да яде каквото и да било и след това се запътихме към театъра.

Чалфонт много се гордее с училищния си театър. Залата е не само голяма, но и напълно подходяща, с екипирана с всичко необходимо сцена и възобновени седящи места. Майка ми казва, че е много по-добре оборудвана в сравнение с повечето от професионалните театри, в които е играла. Сградата е била подарена преди години от известен актьор, чиито деца са учили в Чалфонт, и оттогава в училището винаги се е поддържала силна театрална традиция. Критици от националната преса често идват да гледат представленията ни, а сред публиката винаги могат да се видят театрални агенти и ловци на таланти.

Когато пристигнахме, прослушванията вече бяха започнали. Седнах в задната част на залата, а Аби отиде отпред, за да говори с режисьорката Маги Фарел. Маги е директорката на театъра и е известна с перманентното си лошо настроение. Този следобед обаче това като че ли не беше така. Всъщност, прослушването беше толкова скучно, че почти заспивах. Така се отегчих да слушам едни и същи реплики от „Нашият град“ по няколко пъти, че реших и аз да се пробвам. Дори Тами-Ан се опитваше и знаех, че не бих се представила по-зле от нея. Разбира се, Аби беше по-добра от всички и бързо разбрахме, че тя ще получи ролята на Емили, въпреки че Маги Фарел обещавахе да вземе окончателно решение следващата седмица.

— Как може да ни кара да чакаме толкова дълго? — простена Аби, докато вървахме по алеята след края на учебния ден. — Нетърпението ще ме убие. От какво си мисли, че съм направена? От камък?

— Не си единствената, която иска ролята на Емили. Какво да кажем за останалите? Нали и други кандидати бяха прослушани?

Тя спря и ме погледна изненадано:

— Но ти прочете репликата само за майтап, нали? Не мислиш сериозно да играеш в пиесата.

— Така ли? Кое те кара да мислиш така?

Изведнъж Аби изгуби ума и дума. Като се замислих, бях приятно изненадана. До този момент въобще не бях взела пиесата на сериозно. Изведнъж като че ли тя беше станала най-важното нещо на света. После също така изведнъж забравих всичко това, докато

приближавахме училищния портал. Антон Веласко, който изглеждаше опустошително в кремавите панталони и избелялото синьо яке, се беше облегал безразлично на една от двете врати. На няколко крачки от него беше паркирана черната лимузина. Мъжът с черния шлифер се беше облегал на нея и чакаше.

Антон ме забеляза в същия момент, в който го забелязах и аз. Пристъпи към мен и после спря. Аз не го направих. Вместо това се обърнах към Аби и ѝ зададох някакъв идиотски въпрос за следващата ни домашна по история и минахме двете покрай Антон без въобще да го удостоим с поглед.

Не минах покрай него навирала нос — това би било твърде високомерно — но общо взето това беше ефектът, който търсех.

— Той чакаше тебе — изсъска Аби, щом спряхме на паважа.

Не се огледах.

— Не бъди глупава — казах аз, — защо ще ме чака? И без това не искам да го виждам — поколебах се и продължих: — Какво прави сега?

Аби надникна през рамото ми.

— Нищо. Изглежда малко объркан. Мисля, че чака да си тръгна.

— Не, недей, не трябва! — изскимтах аз и сграбчих Аби за ръката.

Тя се засмя и отблъсна ръката ми.

— Не бъди толкова глупава, Мел. Все пак, той е твърде разстроен. Така можеш да влошиш нещата.

Бях съгласна с нея, но не исках да ѝ го кажа.

— Виж какво — казах аз, — ела с мен вкъщи. Можем заедно да видим онова по история и...

— Съжалявам. В седем трябва да се видя с Гари. — Тя погледна часовника си. — Трябва да тръгвам, Мел. Довиждане — и тя бързо тръгна в посока към швейцарската колиба.

— Довиждане — извиках слабо и се упътих в противоположна посока. Бавно.

След няколко мига чух стъпки зад себе си. Не се обърнах, а само леко ускорих крачката си — чаках да каже нещо. Знаех, че е Антон. Поне се надявах да бъде той. Можеше и да греша. Ако пък е чакал някого другият? Забавих крачка, едва устоявайки да погледна назад.

— Мелани! Мелани, спри! Моля те!

Спрях и се обърнах. Антон стоеше зад мен, явно объркан. Удостоих го с дълъг и хладен поглед.

— Мелани, искам да те помоля нещо. — Гласът му беше дълбок и зноен, такъв, какъвто вече го помнех. — Моля те, нека те закарам с колата.

Опитах се да изглеждам възможно най-леденостудено, но не беше лесно. Чувствах как с всяка измината секунда нозете ми отслабваха.

— Съжалявам за тази сутрин — продължи Антон, — за това, че не ти проговорих и избягах в колата. Зная, беше грубо от моя страна. Много се извинявам.

Акцентът на Антон беше очарователен. Звучеше точно като южноамерикански жиголо в стар холивудски мюзикъл. А когато го погледнах в големите му тъмни очи, нозете ми започнаха да се подкосяват.

О, боже, помислих си. Не го вярвам. Знаех, че трябваше да кажа „не“. Знаех, че трябва да го погледна унищожително и рязко да му дам да разбере, че мама ми е казвала никога да не се качвам в коли с непознати мъже, след което рязко да му обърна гръб и бързо да закрача към автобусната спирка. Знаех точно какво трябваше да направя. Вместо това провлачих нервно крака, ухилих се като кретен и казах:

— Може.

Мъжът с черния шлифер ме погледна с неприкрито презрение, докато ми помагаше да се кача. Отпуснах се на седалката и се замислих защо е толкова сърдит. Може би Антон щеше да ми каже нещо. Но той не каза нищо, когато седна до мен и колата се отдели от бордюра.

— Все пак е по-различно от автобуса — казах аз и се обърнах да погледнах Антон. Миглите му бяха много дълги, а кожата на скулите му беше гладка и златна. Почувствувах се размекната като пихтия, а сърцето ми започна да бие.

— За мен беше голяма изненада да узная, че живееш в същата сграда — каза Антон, — съжалявам, че тогава не те закарах. Бях много изненадан да те видя.

— Аз също — отговорих и припряно се засмях.

— Затова не ти предложих да те закарам — продължи той, — просто се обърках.

— О, не се притеснявай — казах аз равнодушно и отново се обърнах да го погледна. Реших, че дългите мигли правят очите му да изглеждат толкова тъмни и блестящи. В следващия момент той също ме погледна и аз бързо извърнах очи като се загледах в пътя. Хвърлих поглед в огледалото за обратно виждане и видях мрачния лик на шофьора, мъжа с черния шлифер. Очите му бяха като малки черни камъчета.

Сръгах Антон и прошепнах:

— Кой е той?

Той като че ли се обърка, затова продължих:

— Мъжът, който кара колата. Кой е той?

Антон ме погледна дяволито.

— Мъжът, който кара колата. Това е той.

— О, много забавно — изсъсках хладно, — но кой е той? Можеш ли да му се довериш?

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Можеш ли да му се довериш? — повторих аз. — Вчера те следеше. Изглежда те следи навсякъде.

Антон за момент се позамисли, а после избухна в смях. Наведе се напред, потупа шофьора по рамото и му продума нещо, мисля, че на испански. Звучеше по-остро и твърдо от мекия език, който бях слушала в Арагон миналото лято. Може би венецуелският беше по-различен. Антон отново се засмя, но шофьорът — не. Очите му пак срещнаха моите в огледалото. Изглеждаше суров и неприветлив, както винаги досега.

— Е, радвам се, че те развеселих — казах хладно.

— Съжалявам — отговори Антон, — нямах намерение да бъда нелюбезен. Но е смешно да мислиш, че Карлос ме следи.

— Наистина ли? Не виждам нищо смешно.

— Не, наистина е смешно — настоя той. — Карлос е моят... как да го кажа... пазител. Той трябва да ме следва. Винаги.

— Имаш предвид бодигард? — Не можех да повярвам на ушите си. За какво му трябваше на Антон бодигард?

— Карлос е с мен през цялото време — обясни той, — естествено, когато съм навън, а не вътре. Не в училището например. Или на други места. Но ето, че вече пристигнахме.

Колата забави ход пред нашата сграда и спря. Карлос изскочи навън и ми отвори вратата. След това тръгна след мен и след Антон във фоайето.

— На кой етаж си? — попита Антон, след като застанахме пред вратата на асансьора.

— На шестия.

— А — усмихна се той, — аз съм над теб. На тавана.

— В апартамента с навеса — казах аз.

Той погледна объркано:

— Не е ли таван? Мислех, че това е думата за стаите на върха на сградата.

— Да, това е — казах аз, — но не е наистина...

Точно тогава дойде асансьорът и не се наложи да обяснявам защо луксозният му апартамент дори и при най-доброто желание не би могъл да се нарече таван. Карлос ни последва в асансьора и аз почувствах неодобрителния му поглед, докато се изкачвахме нагоре.

В момента, когато вратата на моя етаж се отвори, импулсивно се обърнах към Антон.

— Защо не дойдеш за едно кафе?

В същия миг съжалих за това свое предложение. Какво, за бога, би си помислил той? Освен всичко друго, дори не го харесвах. Вярно е, че изглеждаше красив и напълно привлекателен, но си оставаше един нахален тип, общо взето. Изглежда обаче любопитството ми беше по-силно от моята неприязън. Искях да узная повече за него. Искях да разбера защо имаше нужда от бодигард. Само някои герои от филмите имаха бодигардове. Освен кралските особи и президентите, разбира се. Но те бяха различни, те бяха важни. Със сигурност учениците от Чалфонт не се нуждаеха от бодигардове.

Антон и Карлос си говореха нещо на испански. Карлос изглеждаше ядосан и аз разбрах, че не одобряваше поканата ми. Накрая Антон каза:

— Благодаря. Много си любезна. Ще дойда.

Карлос каза още нещо, този път доста по-високо и ни последва до вратата на апартамента ми. Извадих ключовете от чантата си и се обърнах към Антон.

— Виж какво — казах аз, — не искам да изглеждам груба, но... така де... поканата не се отнася до твоя пазител или бодигард, или

какъвто и да е.

Той се усмихна свенливо и сви рамене.

— Извинявай, всичко е наред. Карлос разбира. Ще ме чака отвън.

Отворих уста да протестирам, но се отказах. Нека си чака вън, щом иска. Какво ме интересуваше. Отворих вратата и въведох Антон вътре.

Когато влязохме, Тео и Фланаган играеха на някаква своя игра. Както винаги, телевизорът буботеше в ъгъла. Тео не позволяваше да бъде отвлечено вниманието от майка му, дори когато си играеше с Фланаган.

Тя се изправи с облекчение, когато влязохме.

— Привет — рече тя, — как мина?

Свих рамене.

— Това е Антон — казах аз, — току-що се е нанесъл горе. И той е в Чалфонт.

Тео вдигна поглед заинтригуван.

— Видях да внасят мебелите ти — каза той на Антон, — бяха доста красиви.

Антон сви рамене и се усмихна.

— Просто мебели — рече той, — за известно време не може без тях.

Известно време. Значи нямаше да остане дълго. Беше смешно, но тук никой не оставаше за по-дълго. Рано или късно, всички си отиваха — като Джордан.

— Ще желаете ли нещо — попита Фланаган, — кола или нещо друго? Има ябълков пай и сладки, които съм правила днес.

Тя забърза към кухнята, а ние с Антон излязохме на балкона.

— Хубав апартамент — каза той любезно, — брат ти е умен, а майка ти е очарователна.

Усмигнах се и му казах:

— Фланаган не ми е майка.

После му обясних каква е и какво точно прави.

— А — каза Антон и лицето му се разведри, — за тебе тя е нещо като Карлос. И Жозефина. Карлос и Жозефина в едно. Много полезно.

— Жозефина?

— Карлос има съпруга — Жозефина. Той шофира и ме следи навсякъде, както ти казваш. Жозефина готви и чисти къщата. Горе.

Аха, значи Карлос си имаше жена. Почудих се дали е неприятна като него.

— Майка ти тук ли живее? — попита Антон.

— Да — отговорих аз, — тук живее, но както обикновено, в момента я няма.

— А баща ти?

— Баща ми живее в Атина. Родителите ми се разведоха преди пет години и ние дойдохме да живеем тук.

— Значи ти си гъркиня! — Антон изглеждаше странно удовлетворен от това разкритие.

— Само наполовина — вметнах аз, — майка ми е англичанка и аз се чувствам такава повече от всичко.

— Живяла ли си в Гърция?

Защо задаваше всички тези въпроси? Личният ми живот не би трябвало да го интересува. Може би разчете мислите ми, защото продължи:

— Извинявай. Просто любопитствам. Хората са интересни и бих искал да науча повече за техния живот.

Аз също, помислих си. Особено за тези, които имат бодигардове.

— Живеех в Атина, когато бях малка — казах аз, — но и много пътувахме. Баща ми работи за една от големите петролни компании. Известно време живяхме във Франция, също така и в Америка — Ню Йорк, Лос Анжелис. След развода живеем в Лондон.

— Виждаш ли се с баща си?

Въпроси, въпроси. Не исках да му говоря за семейството си, но казах:

— Ходих няколко пъти в Гърция да го видя. Но майка ми не би пустила Тео.

Тогава се появи Фланаган със студени напитки и пай, а аз я погледнах признателно. За малко щях да се отърва от този кръстосан разпит. Докато Антон я обсипваше с комплименти, аз погледнах безцелно към Парк Плаца. И в този момент, загледана в познатите балкони, си спомних вчерашната наблюдателка — жената на прозореца, която гледаше към горния апартамент на нашия блок.

Апартаментът на Антон.

Станах и отидох до перваза. Кой беше прозорецът ѝ? Да, ето го там от лявата страна. В момента, в който го погледнах, някой дръпна

пердето и лицето се появи. Лицето, което бях видяла предишния ден. Лицето на сивокоса жена с очила. Тя стоеше на прозореца и гледаше. Наблюдаваше. За миг погледите ни се срещнаха, след което тя веднага пусна пердетата и изчезна.

— Мелани? Добре ли си?

Обърнах се. Фланаган си беше отишла, а Антон ме гледаше недоумяващо.

И тогава почувствах, че трябва да го кажа на някой:

— Има една жена в апартамента отсреща — продумах аз разтреперано — на последния етаж. Отляво. Тя гледа насам. Към твоя апартамент.

Антон рязко пусна чинията си.

— Глупости — каза той, — въобразяваш си. Там няма никой. Абсолютно никой. Това се дължи на глупавото ти въображение.

— Не си въобразявам — извиках аз, — там има някой! Някой гледа.

Лицето му беше бяло. Изглеждаше сериозно изплашен.

— Някой наблюдава твоя апартамент. Сигурна съм в това.

— Не ти вярвам — каза той рязко, — въобразяваш си. Не виждам нищо.

Стана, тръгна към хола, обърна се и рече сковано:

— Много си любезна, но трябва да вървя. Трябва да тръгвам.

И излезе.

Гледах след него със зяпнала уста като на изхвърлена на брега риба.

— Не си изпи колата — извиках слабо, но той не се върна.

И тогава смайването ми беше заменено от гняв. Как се осмеляваше? Как се осмеляваше да тръгне ей така, без нищо да каже? Какво си въобразяваше, за бога? Едно беше сигурно, през цялото време съм била права. Антон Веласко беше арогантен маниак. Като другите. Мразех ги всички.

Втурнах се към стаята си и тръгнах вратата след себе си. Повече не исках да виждам Антон Веласко.

Никога.

ПЕТА ГЛАВА

След малко се успокоих и излязох да вечерям с другите и да гледам телевизия. След това щях да залягам над историята. После бързо разбрах, че ми е трудно да се концентрирам върху причините за Първата световна война. Продължавах да си мисля за наблюдателката от отсрещната сграда и за странната реакция на Антон, когато му казах. Бе реагирал твърде остро за човек, който не вярва нито дума на казаното от мен.

Към девет и половина окончателно капитулирах пред Първата световна война и отидох в хола. Там нямаше никой. Тео си беше легнал, а от Фланаган нямаше и помен. Най-вероятно беше тя да си е в стаята. Майка ми я нямаше, беше оставила бележка в кухнята, че щяла да ходи в Националния с Жералдин и след това в „Тореадор“ с Морис Робинсън и Джамбо. Каквото и да означаваше всичко това, беше ясно, че не трябва да я чакаме. Не дай си Боже да станеше пожар в апартамента или Фланаган да получи сърдечен удар, или аз да бъда отвлечена. Тя нямаше да узнае за това. Щеше да бъде в „Тореадор“ с Морис Робинсън или Джамбо, докато ние се гърчим в агония. Голяма работа. Обаче имаше и друга опасност — наблюдателката да се промъкне и да ни издуши в леглата. Но тя не би го направила. Тя следеше Антон. Наблюдаваше него. Сега бях убедена в това.

Отидох до бюрото и намерих бинокъла, който държах в чекмеджето. После тръгнах към стъклените врати, които извеждаха на балкона. Пердетата бяха спуснати, но аз не ги дръпнах. Вместо това се промъкнах между розовите кадифени гънки и отворих вратите колкото се може по-тихо. Щом излязох на балкона, студеният вятър развя косите ми и аз потреперих. После отидох до перваза и се вгледах към Парк Плаца.

Нощем сградата изглеждаше твърде различна. През деня всичко, което можеше да се види, бяха редици от замрежени прозорци. Но след като се стъмнеше, те като че ли оживяваха. Някои упорито си оставаха тъмни, покрити с непрогледни пердета. Но други искряха от светлина

и движение, от хора, които седяха, гледаха телевизия, ядяха или си говореха. Осветените прозорци приличаха на миниатюрни театрални сцени, всяка от които съдържаше своя истинска житейска драма. От време на време някой от актьорите идваше до прозореца и пускаше пердетата, за да оповести края на пиесата.

До този момент само няколко прозореца бяха без пердета. Погледнах през бинокъла към отсрещния етаж. Там прозорците бяха тъмни. Не можеше да се разбере дали апартаментите бяха празни или не. Нямаше начин да се разбере дали наблюдателката сега стоеше там, в тъмното. Изведнъж я забелязах да гледа към мен през един процепа в пердетата. Отново потреперих и този път не беше само от студа. После се прибрах при топлината и сигурността на апартамента и здраво затворих вратата след себе си. Преди да се върна в стаята си, се уверих, че всички врати са здраво заключени. За всеки случай.

Фланаган и Тео се изненадаха, когато сутринта седнах при тях за закуска. Първо, не бях се наспала. Бях се събудила, преди да звънне будилникът и имах време да измия косата си.

— Чудесата никога не свършват — забеляза Фланаган сухо, щом ме видя.

— Обръщам нова страница — обясних ѝ аз.

Тео ме погледна съкрушително:

— С кого се опитваш да се шегуваш?

— О, млъкни! — засмях се аз и го ударих по главата с един пакет царевични пръчици.

Тръгнах навреме за Чалфонт. Последното нещо, което желяех, беше отново да срещна Антон в асансьора. Все още ме беше яд на него, не само защото така изведнъж си беше отишъл миналата вечер, но и защото не ми беше повярвал за наблюдателката. Не каза точно, че лъжех, но беше нещо такова. А на мене това не ми харесваше.

Но тази сутрин нямаше и следа от Антон.

Изглежда ме отбягваше. Седеше възможно най-далече от мен през двата часа, когато бяхме заедно, а по обяд изчезна заедно с Дани Анджелено и Джей Хендриксен. Аби и Гари Голдман изглежда се бяха сдобрили след последните си неприятности, така че и нея не можах да я видя за повече време. Всъщност, единствената компания, която имах през междучасието, беше Тами-Ан Зийгълър. Без да ѝ дам повод, тя се залепи за мен и в продължение на двадесет минути сипеше

хвалебствия за новия си приятел. Изглежда името му беше Дейн, така че в понеделник почти бях познала.

Следобед нямах часове и след като поработих известно време в библиотеката, се прибрах вкъщи много по-рано от обичайното. Нямах никакво желание да намеря Антон Веласко да ме чака на входа с мерцедеса си и мазния си бодигард.

Когато влязох в апартамента, нямаше никой. Фланаган бе излязла — може би пазаруваше, преди да вземе Тео от училище. Имаше бележка в кухнята:

„Репетиция. Ще закъснея.“

М.

Ясно беше, че и днес няма да се видим с майка ми. Грабнах бутилка кола от хладилника и излязох на балкона. Хвърлих поглед към познатите прозорци на Парк Плаца. Нямаше никакво движение, а пердетата на прозореца, от който гледаше старата жена, изглеждаха непокътнати. Дали беше там отзад, в някоя от стаите? Дали чакаше и гледаше? Потреперих, върнах се вътре и отидох в стаята си да поработя върху домашното си по история.

Час или два работих върху Първата световна война. От време на време бях прекъсвана от обикновените следобедни звуци: телефонния звън в апартамента под нас, слабия шум от асансьора, бърбенето на Тео и Фланаган, които се прибираха. След това неизбежния гръм на телевизора, когато Тео седна да гледа рекламите. Изведнъж ме заболя от това, че той няма приятели. Рядко посещаваше домовете на други момчета след училище, а и не помнех вече кога за последен път приятел му е идвал на гости в къщи. Прекарваше доста време с едно момче, което живееше в апартамента под нас, но миналата година техните се изнесоха. От време на време Фланаган го отвеждаше на някой рожден ден или на кино, но това беше границата на външните му контакти. Не беше хубаво за малко момче да прекарва цялото си време в гледане на телевизия. Трябваше да излиза с приятели, да прави нещо. Майка ми трябваше да...

Звънецът звънна. Изправих се и изчаках Фланаган да отвори и да ме повика. Сигурно беше за мен. Никой друг нямаше посетители.

Бях права. След минута-две някой почука на вратата ми и Фланаган извика:

— Мел! За тебе е!

— Идвам — викнах аз.

Сигурно беше Аби, която, разбира се, беше дошла да ми разкаже за великото си сдобряване с Гари Голдман. Но аз не бях в настроение да разговарям по женски за интимните ѝ истории. Или за липсата на такива при мен.

Но не беше Аби. Когато излязох от стаята, в хола видях Антон Веласко, който с интерес гледаше старите, сложени в рамки семейни снимки, които майка ми беше подредила на стената. Толкова бях изненадана да го видя, че замръзнах на място с отворена уста.

Антон се обърна към мен и се усмихна.

— Като малка си била много хубава — рече той, сочейки към снимката, на която се бях снимала с баща ми на плажа в Малибу шестгодишна.

— О, значи сега не съм, така ли? — отвърнах аз и се престорих на обидена.

Антон се изчерви и бързо каза:

— Не, не това... исках да кажа... да... Аз...

Той спря и срамежливо се усмихна.

— Извинявай, но английският ми е много лош. Не исках да бъда нелюбезен. Съжалявам.

— Няма защо — казах аз и му се усмихнах възможно най-великодушно.

Антон пристъпи към мен, но аз се отдръпнах и той се спря.

— Дойдох да се извиня — продума той, — дойдох да ти кажа, че съжалявам.

— Ти непрекъснато се извиняваш за нещо. — Опитвах се да звуча хладно и твърдо, но не мисля, че бях убедителна.

Антон направи още една стъпка към мен и този път останах на място. Той сви рамене и погледна тъжно.

— Винаги има за какво да се извинявам — каза той, — но искам да ти обясня. Искам да ти кажа защо съм разстроен. И защо съм груб. Ще разбереш, когато ти кажа.

— Опитай се — отговорих аз.

Той не трябваше да си мисли, че може да ме измами с тези обезоръжаващи очи. Не трябваше да си мисли, че съм готова да си падна по този сантиментален южноамерикански чар. Не трябваше да си мисли...

— Моля те — каза той, — заповядай горе в... как го казваше, в апартамента с навеса, да се поосвежим и ще ти обясня.

Бях слисана. Това беше предложение, на което не можех да откажа. Или пък можех?

— Кой друг ще бъде там? — попитах едва-едва.

— Карлос и Жозефина, разбира се. Тя специално иска да те види. Приготвила е някои деликатеси. Национални ястия.

Опитах с последни сили да се защитя.

— Имам домашно по история. Наистина трябва да...

Антон се засмя. И той като мен разбираше, че това извинение беше неубедително.

— Предпочиташ историята пред компанията ми? Добре, щом така искаш.

Бях смаяна от неговата арогантност. Как се осмеляваше да допусне, че бих предпочела да зарежа всичко, за да прекарам известно време с него! За какъв се мислеше?

— Учението е много важно за мен — казах ледено, — трябва да взема добра диплома.

— Само десет минути — усмихна се той, — сигурно можеш да откъснеш десет минути от своята история.

Поколебах се. Антон Веласко беше себичен горделивец, но би било интересно да поогледам апартамента. А и исках да разбера повече за него. Имаше толкова въпроси...

— Почакай за минутка — казах аз, — само да съобщя на Фланаган къде съм.

Антон остана в хола, докато се шмугнах в стаята и прокарах един гребен по косата си. После си подадох главата в столовата, за да им кажа, че отивам горе. С радост установих, че те бяха достатъчно впечатлени.

И аз бях впечатлена, когато видях апартамента. Беше огромен. Изглежда мебелите бяха подреждани набързо без значение на стилове или цветове. Столовете, картините и килимите очевидно бяха скъпи, но някак си не се връзваха. Нямаше и помен от уютното безредие,

което можеше да се види в обикновените домове. Никакви снимки, списания, писма или каквито и да е вещи от личен характер. Също като в празен, луксозен хотел. Все пак, не останахме дълго в огромните тъмни стаи, а отидохме да седнем в покритата градина. Тревата и цветята изглеждаха малко позанемарени, но ефектът, както и преди, беше смайващ. Беше много странно да седиш на градински стол под черешовото дърво седем етажа над земята.

Нямаше и следа от Карлос или от някой друг, но след минута или две пълничка тъмнокоса жена изтича отвътре с отрупан поднос, който остави на една масичка от ковано желязо. Тя каза нещо на Антон на испански, след което ми се усмихна. Май няколко зъба й липсваха.

— Това е Жозефина — рече Антон, — тя е жена на Карлос и е много добра готвачка. Донесла е плодов сок, текуенос и други неща.

— Не очаквах такова угощение! — казах аз. — Благодаря, Жозефина. Много си любезна.

Жозефина се усмихна отново, преди да се върне обратно. Бях изгладняла и се насочих право към храната. Текуеносите бяха вкусни. Представляваха резенчета сирене, изпържени в някакво фино тесто. Имаше и малки парчета месо, за които Антон каза, че се наричали сипаданас, както и сладки жълтеникави плодове, наречени саподилас, които ядохме с кокосов сладолед.

— Всичко това е венецуелска храна — каза Антон гордо.

Забелязах, че той не яде много, но доволен ме гледаше как се правя на прасе.

— Карлос и Жозефина от Венецуела ли дойдоха с теб? — попитах го аз.

— Да. Те работят за баща ми в хасиендата в Мерида. Сега дойдоха с мен в Лондон. Мисля, че тук животът за тях е много скучен.

— А също и студен, предполагам. — Налях си една чаша плодов сок и отново седнах на стола. — И родителите ти ли живеят тук?

— Не, само аз, Карлос и Жозефина — отвърна той, — понякога майка ми идва за няколко дни. Тя пътува много. В Париж също имаме апартамент и там й харесва повече. Също и в Испания. Идва веднъж в месеца.

— А баща ти?

— Той е във Венецуела. Може би ще дойде за малко. Кой знае?

Настъпи пауза. Можех да чуя далечния шум от уличното движение под нас. Умирах да узная повече за Антон, но изглеждаше неучтиво да му задавам повече въпроси. Тогава си спомних как той ме разпитваше предишния ден. Той не се притесняваше, че би могъл да нарани чувствата ми. Така че защо и аз трябваше да се притеснявам за неговите?

— Но защо живееш тук? — запитах. — Съвсем сам.

Антон се усмихна мрачно.

— Беше решено, че трябва да получа английско образование — каза той.

— Английско образование! — избухнах в смях. — Трябваше да отидеш в Итън или в Грандж Хил, ако искаш английско образование. В Чалфонт няма да го получиш. Наистина училището е хубаво, но не е точно английско.

Антон погледна объркано.

— Не е ли?

— Разбира се, че не е. Познавам няколко човека от ниво А, но повечето от нас вземат международна диплома, тъй като тя е призната в целия свят. Наистина Чалфонт е международно училище.

Тогава Антон стана, прекоси ливадата и отиде до ниската стена, която обграждаше терасата. Оставих чашата си и го последвах. Заедно погледнахме към върховете на покривите, зоологическата градина и парка. Птичарникът Сноудън в зоопарка изглеждаше като двойка смачкани стоманени закачалки за дрехи. Отвъд нея се простираха дърветата на парка Риджънт.

— Каква страхотна гледка — отбелязах аз, — можеш да видиш на километри...

— Много е отегчително — каза Антон разсеяно. — Нищо друго, освен сиви сгради и зелени дървета. Зелено, зелено и само зелено. Въобще никакви други цветове. — Той спря и после пак продължи. — Трябва да ти кажа нещо. Ще ти кажа истината. Тогава ще разбереш защо... защо понякога се държа странно.

— Не странно — казах аз. — Просто грубо и това е всичко.

Той се обърна и се усмихна.

— Знам. Съжалявам за това. — После отново погледна към парка. — Баща ми е много богат. Много богат и влиятелен във Венецуела. От кафето.

— Кафето? Мислех, че кафето идва от Бразилия.

Антон ми хвърли ядосан поглед.

— Не всичкото — каза той ледено. — Имаме големи имения в планините. Също и къща в Алтамира, близо до Каракас. — Обърна се и се упъти обратно към столовете. — В моята страна има голяма опасност от хора, които отвличат деца.

— Хора, които отвличат деца?

— Да. Има такива, които отвличат децата на богатите и искат откуп, за да им ги върнат. Така е във всяка държава. Понякога не връщат детето, дори да им е платено. Понякога...

— Това е ужасно — казах аз.

— Да, ужасно е. Миналата година беше отвлечена една наша приятелка — Лучия Фернандес. Отрязаха ѝ ухото и го изпратиха на родителите ѝ. Тя е на седемнадесет години.

Бях ужасена. Инстинктивно се протегнах и докоснах ръката му, а той се обърна към мен.

— Родителите ми са уплашени, че това може да се случи и с мен — каза той пресипнало. — Затова ме изпратиха далеч. Мислеха, че в Лондон ще бъда в безопасност. Тук, заедно с Карлос, който да ме пази.

И изведнъж разбрах. Разбрах защо Карлос следваше Антон навсякъде и го караше с кола до училище и обратно. Сега проумях защо Антон изглеждаше толкова напрегнат и нервен. Той беше изплашен. Изплашен да не го нападнат и отвлекат.

— А тук в безопасност ли си? — прошепнах аз.

Той сви рамене.

— Кой знае? Може би в по-голяма безопасност, отколкото във Венецуела. Не знам. Но Карлос е добър. Силен боец. Той е андино от планините. Мисля, че с него съм в безопасност. — Погледна ме разтревожено. — Но моля те, нали няма да казваш на никого за това? На никого в Чалфонт.

Поклатих глава.

— Разбира се, че не.

— Това ще бъде нашата тайна — каза Антон и за момент взе ръката ми. После я пусна и тръгна през градината към отсрещната ѝ страна.

Изведнъж ми се стори изгубен и самотен, много различен от арогантното момче, което бях срещнала в понеделник. Истина е,

помислих си. Парите не са всичко. Те не могат да ти купят щастие. Или любов. Предположих, че повечето от нас бяха нещастни по един или друг начин. Хората си мислят, че сме извадили късмет като ходим на училище в Чалфонт. Те ни завиждаха за особения, вълнуващ живот. И може би бяха прави. Знам, аз бях късметлийка. Нашият апартамент може би не беше толкова луксозен, колкото на Антон, но беше голям и удобен, а и живеехме добре. Имах щедра издръжка и предостатъчно пари, когато ми трябваша. Но бих ги заменила всичките за родители, които се обичат, за дом, в който всички да бъдем заедно. А Антон? Той имаше всичките пари на света, но беше самотен и изплашен.

— Мелани, ела тук!

Стреснах се и вдигнах очи. Антон се беше обърнал и ми махаше. Изтичах при него.

— Какво има? — попитах го аз, щом се озовах до него.

Беше се вгледал в отсрещния блок, в Парк Плаца.

— Ти беше права — промърмори той. — Вчера, когато каза, че някой отсреща гледа, беше права. Погледни!

Погледнах към познатите прозорци. Жената стоеше там, на обичайното си място, надничаше през пердето. Гледаше нас. След това бързо се отдръпна — изглежда беше усетила, че сме я забелязали.

— Коя е тя? — попитах аз настоятелно. — Защо те наблюдава!

— Не зная.

Лицето на Антон беше пребледняло, а очите му светеха разтревожено.

— Не трябва ли да кажеш на Карлос?

Антон избухна в нервни смях.

— Какво да му кажа? Че някаква жена гледа от прозореца си? Какво лошо има в това?

— Но... но има нещо нередно в нея. Не мога да го обясня, но знам, че...

Той ме погледна остро.

— Какво знаеш?

— Нищо определено — казах аз, — просто имам чувството, че тя има лоши намерения.

— Лоши намерения? Към мен?

Свих рамене.

— Не знам. Към кого другия?

Антон замълча за момент.

— Не мога да кажа на Карлос, докато не сме сигурни. Той ще отиде там и... — Той спря и се усмихна кисело. — Да кажем, че може да влоши нещата. А ако жената е невинна, ще има неприятности. Не. Трябва да сме сигурни. Преди да кажем на Карлос или на когото и да било, трябва да се убедим, че тази жена представлява заплаха.

— Но как ще разберем това?

Антон взе двете ми ръце в своите.

— Трябва просто да измислим нещо, нали? Трябва да измислим начин да разберем коя е тя. Но ти не се тревожи. Ще го направим. Заедно.

ШЕСТА ГЛАВА

Не си спомням много от останалите дни на тази седмица. Знам, че през повечето от тях бях като замаяна, без да осъзнавам къде отивам и откъде идвам. Не можех да изясня чувствата си към Антон. От една страна бях очарована от него и от странния му, самотен начин на живот, а от друга бях подразнена от неговата арогантност и грубост. Никога преди това не бях срещала такъв като него. Бог ми е свидетел, че в Чалфонт имаше в изобилие луди и екзотични личности с подобно на неговото странно обкръжение. И все пак, начинът, по който изглеждаше, самотният му живот в този огромен апартамент, постоянно грозящите го опасности — всички тези неща го обвиваха в някаква мистериозна атмосфера. Като че ли беше дошъл от друга планета.

Понякога дори бях склонна да допускам, че не ми е казал истината. Историите му за Венецуела и за похитителите на деца изглеждаха твърде преувеличени — може би ме будалкаше или се подиграваше с мен, преструвайки се на малко изгубено момче. Как можех да бъда сигурна? След това си припомнях времето, прекарано заедно с него в покритата градина, Жозефина и нейните текуенос и разбирах, че всичко е истина. А и не можех да забравя страха му, когато беше забелязал наблюдателката. Но въпреки всичко това, Антон си оставаше една мистерия. Не знаех дали да го харесвам, или да го ненавиждам. Накрая реших да не правя нито едното, нито другото, а да изчакам, за да видя какво ще се случи.

От една страна обаче, животът ми се беше променил към добро. Онази вечер, когато си тръгнах от Антон, той ми каза, че отсега нататък всяка сутрин ще ме кара с колата си до училище. А и обратно, при положение, че часовете ни свършваха по едно и също време.

— Така е по-разумно — отбеляза той, — сутрин да ходим на училище заедно. Решено е.

Така беше. Не мога да кажа, че възразявах. Това означаваше край на влудяващите сутрешни блъсканици и досадното висене на спирката

заедно с Тами-Ан Зийгълър. Тео и Фланаган също одобряваха предложението. Сега имах време и да закусам с тях, не че бях кой знае колко добра компаньонка рано сутрин.

Но като се изключат кратките пътувания в лимузината, Антон и аз не прекарахме много време заедно през следващите няколко дни. В четвъртък Аби ме покани на гости след училище, а в петък вечер някакви приятели на семейството на Антон го завлякоха на тържество във Венецуелското посолство. Когато пътувахме, не говорехме за жената отсреща, но това беше естествено. Не можехме да си позволим да говорим за нея пред Карлос. Не бях сигурна доколко добре той разбираше английски, но предполагах, че умишлено крие познанията си. А в Чалфонт въобще нямаше възможност да си говорим. Опитах се повече да не гледам към жената отсреща. Исках да забравя за нея. Но от време на време почти несъзнателно седях на прозореца, приковала поглед в Парк Плаца. Понякога нямаше какво да се види, но понякога успявах да я зърна в привичната ѝ поза. Тя продължаваше да гледа.

Не казах нищо от всичко това на Аби. Нали бях обещала на Антон да не споменавам никому нито дума. Разбира се, в четвъртък вечерта, когато ѝ бях на гости, разговаряхме за него. В един миг дори си помислих, че няма да има нищо лошо, ако ѝ кажа за посещението си в апартамента му, но нещо ме спря. Поради някаква причина, която не можех да обясня, исках да запазя само за себе си тези моменти с Антон. Поне засега. Не исках никой да разбере за него или пък за жената от прозореца, докато не осъзнаех как ги приемам самата аз. Така или иначе, чувствах ужасна вина за мълчанието си, особено пред Аби, която винаги ми разказваше всички детайли на отношенията си с Гари Голдман.

— Не знам — въздъхна тя в един момент, — понякога не знам къде сме ние с Гари. Един ден побеснявам от него и решавам, че никога повече няма да го видя, а на следващия ден е достатъчно да ме погледне с тези дълбоки сини очи и цялата се разтрепервам. Какво би направила ти, Мел?

— Аз ли? — засмях се остро и горчиво. — Искаш от мене съвет как трябва да се постъпва с такова момче като Гари? Сигурно се шегуваш.

— Не се шегувам — каза Аби сериозно, — мисля, че има много здрав разум под привидната хладина на външния ти израз. Ти познаваше доста добре Джордан, а той беше най-добрият приятел на Гари.

Джордан. Въобще не го познавах добре. Само си мислех, че го познавам. Мислех, че зная всичко за него. Вече разбрах, че никога не съм го познавала. И колкото и странно да беше, вече не ме интересуваше.

— Не ми говори за... — започнах аз и Аби ме прекъсна.

— А какво става с теб и латинския любовник Веласко? — каза тя. — Хайде, разкажи всичко на леля ти Аби. Видяна си самодоволно да слизаш от неговия мерцедес. Какво става, Мел? — Тя ме сръга в ребрата. — Беше ми казала, че е дръпнат и че не искаш да имаш нищо общо с него.

— Той си е дръпнат. Искам да кажа... тъъ... не е, но... — Почувствах лицето ми да почервенява.

Аби ме погледна развеселено.

— Тя се изчервява, момичето се изчервява! — заликува тя. — Това трябва да е любов!

— О, млъкни! — сопнах се аз. — Просто живеем в един блок и сутрин ме кара до училището, това е всичко.

— Кара те и какво друго?

— Какво имаш предвид? Какво друго? Нищо друго.

— О, да! Наистина ли очакваш да ти повярвам?

— Да, заядливе такава! — Засмях се и я замерих с една възглавница. — Както и да е, той не се интересува от мен. Не по този начин.

— Какво искаш да кажеш? — попита Аби.

— Е, добре, просто ме погледни — казах аз, — не съм негов тип, нали?

— А какъв точно е неговият тип?

Не бях напълно сигурна.

— Може би някоя висока и тъмна, забавна, атрактивна и...

— С други думи — каза Аби нежно, — някоя точно като теб.

Засмях се високо.

— Престани да се шегуваш!

— Не, не се шегувам — каза тя, — говоря сериозно. Просто бих желала да престанеш да се подценяваш, това е всичко.

Не знаех какво да отговаря. Бях затруднена. След това реших да променя темата.

— Все пак — казах високо — няма какво толкова да се случи на задната седалка на мерцедес в осем и половина сутринта. При това с шофьор, който гледа — добавих бързо.

— О, така ли било? Мистериозният мъж в черно е само шофьор? Колко отегчително!

— Да, колко отегчително — казах аз. Само ако знаеше, помислих си. О, Аби, само ако знаеше!

Чак в събота сутринта Антон спомена отново за жената отсреща. Току-що се бях събудила и си мислех колко чудесно е да имаш два дни пред себе си и да не правиш нищо, когато звънна телефонът. Фланаган вдигна слушалката и после я чух да потропва по коридора на път към стаята ми.

— Добре, идвам! — викнах аз и се заклатушках сънена към телефона. Фланаган хитро ми се усмихна, преди да изчезне към своята стая. Носеше анцуг и изглеждаше твърде почервеняла в лицето — резултат от всекидневното ѝ сутрешно бягане. Фланаган е запалена на тема фитнес. Може би защото беше австралийка.

Вдигнах слушалката и изграчих:

— Ало?

Бях очаквала да чуя гласа на Аби и затова се изненадах, когато разбрах, че беше Антон. За първи път говорех с него по телефона — гласът му звучеше дори по-секси, отколкото в действителност. Ако това изобщо беше възможно.

— А, добре, ти си — каза той припряно. — Днес ще решим мистерията с жената от прозореца. Ще се срещнем след десет минути.

— Хей, чакай! — запротестирах аз. — Току-що съм се събудила. Защо бързаш толкова? Един час няма да е от значение.

Освен всичко станало в събота обичах да се излеждавам. Радвах се на свободната си сутрин.

— Добре — каза той отегчено. — Кажи кога ще си готова.

— В десет — отговорих твърдо.

Антон въздъхна.

— Добре, щом така искаш.

— Така искам — казах аз, — но какво ще правиш с Карлос? Нали не желаяш да се влачи с нас?

— Вече съм помислил за това — отговори Антон. — Ще го изпратя да пазарува в Хародс. Хляб. Мляко. Или други такива неща. Когато тръгне, ще излезем и ще се срещнем пред Парк Плаца. В десет.

— Ще бъда там — казах. Почудих се защо Антон винаги купува хляб от Хародс.

— Не закъснявай — каза той остро, — вече загубихме достатъчно време.

Щях да му отговоря грубо, но се отказах. И все пак, колкото по-рано му покажех, че нямам намерение да се оставя да ме командва, толкова по-добре. Може би едно отвличане щеше да му дойде добре. Сигурно би му смачкало фасона.

Ухилих се при тази мисъл и казах:

— Довиждане, Антон — и затворих телефона.

Когато отидох пред Парк Плаца, Антон вече чакаше сърдит на другия край на улицата.

— Закъсняваш — рече той укорително, щом ме видя.

— Да — казах аз, — не виждам защо трябва да се извинявам, затова и не го правя. Какво ще предприемем сега?

— Ще гледаме — отвърна Антон, — ще гледаме към сградата и ще опитаме да открием кой е апартаментът на жената.

— Това е много лесно — казах аз. — На последния етаж. От лявата страна.

Антон ме погледна съжалително.

— От лявата страна е, ако го гледаш от нашия блок — обясни той, — но гледано от тук е от дясната.

Е, добре, логиката никога не е била силната ми страна. Пресякох улицата, за да погледна Парк Плаца по-отблизо. Тя беше шестетажна и изглежда бе конструирана главно от стъкло. Не изглеждаше така здрава и уютна, както блокът, в който живеехме ние с Антон. Всъщност, изглеждаше така, сякаш би се сгромолясала при първия по-силен вятър. Отпред имаше добре поддържана градина с басейнче, в което цъфтяха лилии, виждаха се екзотични растения с огромни листа, а в обширното пространство изглежда имаше и други такива.

До входната врата имаше на всички дванадесет звънеца табелки с имена. Потърсих името Зийгълър и го намерих на звънец номер 4.

Това изключваше Тами-Ан от играта, тъй като апартамент номер 4 беше на втория, а не на шестия етаж.

— Горните апартаменти трябва да са номера 11 и 12 — каза Антон замислено. — Но кои ли са точно?

Погледна табелките с имената.

— Роджърс са на номер 11, а Анс... не мога да кажа името.

— Анструдър — помогнах му аз.

— Анструдър са на номер 12.

— Трябва да е Анструдър — рекох аз. — Виж, всички нечетни номера са от лявата страна. Така че горният апартамент отдясно трябва да е номер 12.

— Значи мис Анструдър ни гледа — каза Антон. — Коя ли е тази мис Анструдър?

— Това трябва да разберем — казах аз, — но как?

Антон се опита да отвори входната врата, но както и предполагах, тя се отваряше само отвътре. След това натисна звънеца, на който пишеше „портиер“, и аз просъсках:

— Какво правиш, за бога?

Той ме погледна предупредително и аз замълчах. След малко една врата във фоайето се отвори и някакъв червенолик мъж в униформен костюм погледна навън. Видя ни, дойде и отвори.

— Да? — каза той сърдито. — Какво искате?

— Извинявайте, че ви безпокоим — каза Антон, — моля ви, помогнете ми. Искам да видя една стара приятелка на майка ми. Мис Анс...

— Анструдър — подсказах аз.

— Анструдър — повтори Антон. — Позвъних на звънеца, но никой не отговори. Може би е излязла или звънецът е развален. Бихте ли ми казали дали мис Анструдър е тук?

Портиерът погледна обидено.

— Трябва да ви кажа, че всички звънци са в отлично състояние. Всъщност — продължи той ядосано, — цялото електричество е в отлично състояние. Колкото до вашата мис Анструдър, сигурно имате предвид мисис Анструдър. В апартамент номер 12 живеят мистър и мисис Анструдър.

Антон се усмихна лъчезарно и се удари с длан по челото.

— Разбира се! — извика той. — Мисис Анструдър, да. Мисис Анструдър е близка приятелка на майка ми. Тя е жената, която трябва да видя. Горе ли е? Мога ли да я видя?

Портиерът очевидно не беше впечатлен от театралната проява на латиноамерикански чар от страна на Антон. Той го погледна твърдо и каза:

— Това ще бъде малко трудно, сър. Мистър и мисис Анструдър са в Италия. Имайки предвид колко близка приятелка е майка ви с нея, изненадан съм, че не сте осведомени. Мисис Анструдър и съпругът ѝ прекарват три месеца годишно в тяхната къща там.

О, боже. Сега я загазихме. Затворих очи и зачаках отговора на Антон. Първият му номер не беше минал. Какво щеше да опита по-нататък?

Не се наложи да чакам дълго.

— Разбира се, знам, че ходят в Италия — каза той възмутено, — нали и аз съм ходил в чудесната им вила в Рапало.

Отново отворих очи изумена. Антон гледаше портиера с такова презрение, сякаш току-що беше видял особено неприятен тип хлебарка.

— Знам, че ходят в Италия — повтори той, — но майка ми предполагаше, че са се върнали през април.

Сега портиерът не изглеждаше толкова хладен.

— Не, сър — каза той, според мен малко притеснено. — Страхувам се, че грешно са ви информирали. Дали са ми инструкции, че няма да се върнат преди юни. Освен това квартирантката им е все още тук...

— Квартирантка? — казах изненадана.

За момент хлебарката ме погледна с презрение и отново се обърна към Антон:

— Квартирантката им е все още тук и доколкото знам — продължи той, — договорът ѝ за наем изтича в края на май. А сега ще ме извините...

Той се обърна да си тръгва, но спря, когато Антон каза:

— Квартирантка? Каква квартирантка?

Сега хлебарката се раздразни:

— Мистър и мисис Анструдър са дали апартамента си под наем за няколко месеца и това няма нищо общо с...

— Коя е тя? — просъсках аз. — Как се казва?

Хлебарката ме погледна с учудване.

— Страхувам се, че това не е ваша работа, лейди — каза той и затръшна тежката стъклена врата под носовете ни.

Върнахме се с Антон на другия край на улицата и бавно тръгнахме към парка. След малко спрях и се обърнах към него. Той изглеждаше дълбоко замислен.

— И сега какво? — попитах го аз.

Той се усмихна мрачно и сви рамене.

— Трябва да помислим — отговори, — трябва да помислим много внимателно.

— Не стигнахме много далеч. Всичко, което знаем, е, че жената зад прозореца е квартирантка на мистър и мисис Анструдър. Не можем да ги питаме за нея, тъй като са в Италия. Между другото — добавих аз като си спомних, — откъде знаеш, че вилата им е в Рапало?

Антон се усмихна.

— Не го знам. Налучках го. Мисля, че беше убедително.

— Брилянтно — признах аз, — жалко, че не ни докара доникъде. Портиерът е единственият, който знае коя е квартирантката, но няма да ни каже. Ей, не ти ли приличаше на хлебарка?

— Портиерът ли? — промърмори Антон и после се засмя. — Да, на хлебарка. Голяма, дебела хлебарка. Права си.

— И така? Какво ще правим по-нататък?

Антон се обърна и погледна назад към Парк Плаца. Проследих погледа му. Бледа, пролетна слънчева светлина се отразяваше в прозорците и в една тента на бели и червени ивици, окачена на една от горните тераси. После, докато гледахме, входната врата се отвори и отвътре излезе жена. Беше сивокоса, с очила и носеше зелено палто.

— Господи, погледни! — задъхвах се аз. — Погледни, коя е тя?

— Това е тя — прошепна Антон, — жената от прозореца. Мис Анструдър се казва.

— Името ѝ не е мис Анструдър — изсъсках аз, — не знам как се казва.

Той махна с ръка.

— Няма значение. За мен тя се казва мис Анструдър.

Разбрах намерението му. Въпреки че не беше истинското ѝ име, то щеше да ни служи за идентифициране на мистериозната

наблюдателка.

Мис Анструдър се спря пред сградата и после тръгна в обратната посока на улицата, далеч от нас.

— Дали ни видя? — изсъсках отново.

— Не — каза Антон. — Сигурен съм. Ела.

И той тръгна по посоката, която беше поела жената.

— Къде... къде отиваш?

Той не спря.

— Трябва да я проследим. Бързо ела, не трябва да я изгубваме.

Избухнах в смях и изтичах да го настигна. Беше като в криминален филм. Антон сигурно не е очаквал да...

— Ако я проследим, можем да се натъкнем на полезна информация — каза Антон решително. — Струва си да се опита.

После внезапно спря и се обърна към мен.

— Имаш ли по-добра идея?

— Не.

— Добре — отново тръгна с бърза крачка. — Ще видим какво ще стане.

Последвахме зеленото палто край ъгъла на Гористата тераса и след това нагоре към Акациевия булевард. Жената спираше от време на време, заглеждаше се във витрини, като ни караше да се укриваме зад дърветата или зад паркираните коли. Почувствувах се смешно. Бяхме на шестнадесет години, не на шест. Твърде големи за такива игри.

Антон погледна сърдито, когато му се оплаках.

— Не трябва да ни види — каза той. — Ако знае, че я следим, нищо няма да разберем. А и не играем никакви игри. Трябва да узная дали тази мис Анструдър представлява опасност за мен, или не.

Щом започнах да протестирам, той ме отряза:

— Не е задължително да идваш. Ако искаш, можеш да си отидеш. Ще я проследя сам.

Не исках да следя мис Анструдър. Но и не исках да си ходя къщи. Исках да остана с Антон и ако това означаваше да си играем на детективи, добре — това беше цената, която трябваше да платя.

— Добре, печелиш — смотолех аз. — Погледни, тя пак тръгна.

Тръгнахме след жената по Акациевия булевард и стигнахме спирката на метрото. Тя спря да си купи вестник, след което се нареди

на опашката за билети. Изчакахме още двама-трима души да се наредят след нея, после се наредихме и ние.

За първи път през този ден Антон изглеждаше разтревожен.

— Никога не съм се качвал на метро — обясни той, — ето ти пари. Моля те, купи билети.

Погледнах го с изненада. Никога не се е качвал на метро? Тогава си спомних Карлос и мерцедеса. Разбира се. На Антон не му беше позволено да пътува сам.

Той ме сръга.

— Виж я. Сега си купува билет.

Намирахме се твърде далеч от мис Анструдър, за да чуем какво каза тя на касиерката, но аз купих два билета до Ембанкмънт. Ако тя продължеше по-нататък, на другия край просто щяхме да доплатим.

Когато стигнахме ескалатора, мис Анструдър вече беше в долния му край. Затичах се надолу по стълбите след нея, а Антон ме последва внимателно. Долу ме настигна и заедно се втурнахме към южната платформа. Отначало не я видяхме и за момент си помислихме, че чака на северната. Не се чуваше влак, така че беше невъзможно да се е качила. Тогава Антон забеляза зеленото палто в другия край на платформата и ние се запромъквахме към нея на разстояние, удобно да я наблюдаваме. Тя се беше вторачила в една голяма реклама за уроци по чужди езици и въобще не гледаше към нас. Щом влакът дойде, не седнахме, а застанахме на вратата, за да разберем кога ще слезе. Въпреки това, почти я загубихме. Толкова хора слязоха на Чаринг крос, че не успях да видя дали е напуснала влака или не. Отново Антон забеляза зеленото палто да прекосява платформата и ме бутна. Изскочихме от вагона, точно когато се затваряха вратите, след което трябваше да си проправяме път в тълпата, за да не изпуснем жената от погледа си.

Не беше никак лесно да я следим. Имаше много хора, а щом се изкачихме с ескалатора горе, тълпите и движението се увеличиха. Наближавахме площад Трафалгар. Антон беше толкова смаян от колоната на Нелсън, че едно такси за малко не го блъсна, докато пресичахме. Както и да е, успяхме да държим под око зеленото палто край Южноафриканското посолство и Сент Вартин. После, като наближихме статуята на Едит Кавел, мис Анструдър пресече улицата и влезе в Националната картинна галерия.

Наложи се да почакаме доста, докато пресечем и я последваме в галерията, затова от нея нямаше и следа, когато останали без дъх, влязохме във фойето.

— Какво ще правим? — попитах Антон.

Той се огледа наоколо побеснял. Пред нас имаше стълби нагоре и надолу, а отляво — врата на магазинче за сувенири.

— Ти погледни тук — каза той, сочейки магазинчето — и долу. Аз ще се кача горе. Среща отново тук.

И бързо се запъти към стълбите.

— Но какво да гледам? — започнах аз и спрях.

Антон вече не се виждаше. Нямах представа какво трябваше да правя, ако видех мис Анструдър. Може би трябваше да я наблюдавам. Но защо? Свих рамене и тръгнах наляво към магазинчето.

Мис Анструдър не беше там, между пощенските картички и книгите, въпреки че ми трябваше известно време да се убедя в това. Помещението беше пълно с ученички в пурпурни жилетки и американски туристи, които купуваха картички с крале и кралици. Долу нямаше какво да се види, най-малко мис Анструдър, затова се отправих обратно към фойето. Реших да продължа търсенето и тръгнах към стълбите.

Никога преди това не бях ходила в Националната картинна галерия и затова с изненада открих, че тя не представлява само една сбирщина от стари картини на крале. Всъщност, бях така очарована от отдела за съвременно изкуство, където имаше скулптури, картини, видеоклипове на поп звезди, политици, художници, че напълно забравих за какво бях там. След като се осъзнах, се втурнах надолу да намеря Антон.

Когато пристигнах, той седеше във фойето, блед и объркан.

— Извинявай, че закъснях — казах аз, — не можах да я намеря никъде. А ти?

Антон кимна.

— Да, видях я.

Загледа се в пода, очевидно загубил ума и дума.

— Е, и? — попитах нетърпеливо. — Какво стана? Къде е тя сега?

Антон сви рамене.

— Не знам къде е сега. Изгубих я. След...

— След какво?

Той ме погледна.

— Последвах я горе. Тя разглеждаше картини, след което се качи още по-нагоре и дълго стоя пред една голяма картина на вашата шотландска принцеса.

— Шотландска принцеса?

Какво говореше?

Антон разсеяно махна с ръка.

— Така де, принцесата на Шотландия. Вашата Дайяна.

Стана ясно.

— Тя не е нашата Дайяна — казах подразнена. — Освен това е принцеса на Уелс, а не на Шотландия.

Антон вдигна очи към небето, изваден от търпение.

— Шотландия, Уелс. Какво значение има това? Тя гледа тази картина дълго време, като че ли чакаше някой. И после... после дойде един мъж и започна да говори с нея.

— Мъж?

— Да, мъж. Мъж, облечен в костюм, с черна, къдрава коса.

— И какво стана после?

— Отдалечиха се в ъгъла на стаята и заговориха. После той й даде някакъв пощенски плик и тя го пхна в чантата си.

— Пощенски плик? Какво имаше в него? Пари?

Антон се намръщи.

— Не бъди глупава. Как мога да зная това?

— Добре, добре, не ме занасяй. Какво стана после?

— После поговориха още малко и мъжът си отиде. Надолу. Мис Анс... бъ...

— Анструдър.

— Да, мис Анструдър почака малко и също тръгна надолу по стълбите.

— И къде е тя сега?

Антон ме погледна нещастно.

— Не зная. Тръгна право към мен и аз влязох в друга зала, за да не ме види. Когато излязох, нея я нямаше. Бях я изгубил.

При тази новина почувствувах прилив на облекчение. Нямах повече настроение да преследвам мис Анструдър из Лондон.

— Нищо не може да се направи — казах весело.

— Както казваш, нищо не може да се направи — повтори Антон печално. — Но мъжът... този мъж...

— Какво?

Антон се обърна към мен, а лицето му бе напрегнато и объркано.

— Виждал съм го преди — каза той бавно. — Сигурен съм, че съм го виждал. Някъде. Лицето му ми е познато. Знам го.

— Кой е той? — попитах нетърпеливо.

— Не знам. Не мога да си спомня.

— Да не е някой от Венецуела?

— Може би. И ако е някой от Венецуела, какво прави тук? Какво общо има с жената, която ме наблюдава? Какви са им намеренията? Разбираш ли какво искам да кажа?

Антон ме погледна с разширени от тревога очи. Изведнъж доби вид на четиригодишно момченце и аз едва устоях на желанието си да обвия ръце около шията му. Вместо това нежно промълвих:

— Не знам, Антон, не знам. Но не се тревожи. Ако трябва, ще кажем на полицията. А и Карлос е тук да те закриля. Аз също.

Антон тъжно ми се усмихна и взе ръката ми.

— Да, имам късмет — прошепна той. — Имам Карлос. И тебе също, Мелани.

— Наричай ме Мел — казах пресипнало. — Всички приятели ме наричат така.

— Мел — прошепна той, — радвам се да ти бъда приятел, Мел. — След това се изправи. — Сега трябва да се върнем обратно. Карлос много ще се ядоса като разбере, че съм излязъл.

— Трябва ли да се връщаме? — попитах аз като го последвах навън. — Денят е толкова хубав. Бихме могли... о, не знам...

Антон спря на тротоара, обърна се да ме погледне и лицето му се озари от широка, закачлива усмивка.

— Права си — рече той. — Рано е още да се прибираме. Ще се обадя на Карлос да му кажа, че съм добре и че ти ме пазиш. А после — продължи той като разпери ръце и едва не закачи един японски турист, — а после искам да видя Лондон. Целият Лондон! Ти ще ми го покажеш, Мел. Вече две седмици съм в Лондон, а съм виждал само Хародс и Венецуелското посолство.

Засмях се високо, взех ръката му и се втурнахме през улицата към пощата до Сент Мартин да се обадим на Карлос и Фланаган, за да

им кажем, че няма да се прибираме. После се отправихме надолу към площад Трафалгар да погледаме колоната на Нелсън и гълъбите. Слънцето грееше весело и лятото вече не изглеждаше толкова далече. За час-два можехме да забравим всичко за мис Анструдър, похитителите на деца и мъжа от галерията.

Има дни, които остават в паметта години след това, дни, които остават завинаги. Този ден беше един от тях. Антон искаше да види забележителностите на Лондон и на мене ми беше особено приятно да го придружавам. От площад Трафалгар тръгнахме покрай Главното адмиралтейство надолу по алеята към Бъкингамския дворец, където постояхме с надежда да зърнем Шотландската принцеса. Но изглежда нея я нямаше, затова поскитахме в парка Сент Джеймз, поседяхме на тревата и погледахме дивите патици в езерцето. След това огладняхме, взехме такси до Ковънт Гардън и си купихме хамбургери и понички, които изядохме в сенчестата градина до църквата Сент Пол. Един жонгльор репетираше представлението си на тревата и ние седнахме да го гледаме като споделихме обяда си с врабчетата. След това минахме обратно през площада, обикаляйки магазинчетата и сергиите, изпълнили стария пазар. Спряхме да хапнем сладолед и да послушаме една джаз група, която забавляваше тълпата. После хванати за ръце продължихме, този път към Чаринг Крос Роуд, където Антон купи много голяма книга за папагали от една книжарница. Щом стигнахме спирката на Тотнъм Корт Роуд, той каза:

— Сега вече трябва да си ходим.

Но аз отговорих:

— Не, още не — и влязохме в отсрещното кино, където гледахме най-новия филм на Уди Алън, за който Тами-Ан Зийгълър ми беше говорила в понеделник. Седнахме почти на последния ред и ядохме пуканки. И тогава, когато филмът започна, Антон ме прегърна с едната си ръка, а аз отпуснах глава на рамото му. Кожата му дискретно ухаеше на парфюм — свеж и остър. След това се прибрахме с автобус — яркочервен, номер 113. Слязохме на джамията и извървахме останалата част от пътя възможно най-бавно, тъй като не желяехме този ден да свършва.

— А сега какво? — казах аз, когато най-после приближихме нашия блок.

— Какво имаш предвид?

— Мис Анструдър. Какво ще правим сега? Не успяхме да постигнем много, нали? Не можахме да разберем коя е тя.

Старият чипоноско ни хвърли един поглед от кабината си, когато влязохме в блока и аз му магнах.

Антон натисна копчето на асансьора.

— Преди да я обвиним, трябва да имаме доказателства — каза замислено той.

— Но как можем да се снабдим с тях?

Вратите на асансьора се отвориха и ние пристъпихме вътре. Натиснах копчето за моя етаж и вратите бавно се затвориха.

— Има само един начин — каза Антон, — трябва да влезем в апартамента й.

Втренчих се в него поразена.

— Да влезем в апартамента й? Но как, за бога?

— Замълчи, Мел — каза Антон тихо, — говориш прекалено много.

Тогава той ме погали по бузата и прокара пръст по устните ми, след което ме целуна много бавно.

Както споменах, има дни, които остават завинаги.

СЕДМА ГЛАВА

— Може би трябва да кажем на някой за всичко това — казах аз, — на полицията или на някой друг.

— Да им кажем какво? — каза Антон. — Моля ви, сър, една жена ме наблюдава от прозореца си. Моля ви, сър, проследих тази жена до картинната галерия и там тя говори с един мъж. Моля ви, господин полицай, вкарайте тази отвратителна жена в затвора.

— Е, може би не точно така — казах аз и се развихих.

Обикновено не се хилех така — правят го само хора като Тами-Ан Зийглер — но този ден се чувствах малко истерично. Имах неприятното подозрение, че се влюбвам и не бях убедена дали това, което ставаше, ми харесва. А това, че Антон ме беше целунал в асансьора много хубаво, не означаваше нищо. То не означаваше, че той непременно изпитва към мен същото, което аз изпитвах към него. Или може би означаваше? Вчера вечерта ми се беше обадил два пъти, но и това не означаваше нищо. Знаеше, че се тревожа за това дали се е прибрал благополучно. Беше разбрал, че исках да знам дали Карлос е бил ядосан. Той очевидно е бил много ядосан. Телефонните обаждания не означават кой знае какво, но целувката определено означаваше. Предложението му да прекараме заедно неделния следобед също означаваше нещо, дори и само това, че му беше приятно да бъде с мен.

Хвърлих бърз поглед към него. Той лежеше по гръб на тревата и гледаше небето. Бяхме се срещнали след обяд, разходихме се из парка Риджънт и се домъкнахме до върха на Примроуз Хил, за да се насладим на гледката. Карлос ни беше следвал навсякъде. Сега той седеше на няколко ярда от нас в много лошо настроение и витаеше някъде. Поне да си беше свалил черния шлифер.

Гъделичках носа на Антон с една тревичка, а той ме сграбчи за ръката и я задържа.

— Още не можем да кажем на полицията — каза сънливо. — Не можем да кажем на никой, докато нямаме доказателства.

— Трябва да направим нещо — отвърнах аз.

— Ще направим това, което казах. Ще влезем в апартамента на тази жена.

— Но как?

Антон махна с ръка.

— Ще измисля нещо.

— Кажи „ние ще измислим нещо“.

— Ти, аз, едно и също е. — Той затвори очи.

Наведох се да целуна носа му, но видях, че Карлос ме гледаше и промених решението си. Сега знаех какво означаваше да имаш опекун, който да следи всяко твое движение.

Изправих се и загледах околността. В подножието на хълма се намираще зоологическата градина и можах да зърна недодялания птичарник и бронзово зелените покриви на къщата на слоновете. Отвъд Лондон се простираше до хоризонта като сиво, каменно море. Беше светъл, ясен ден и в далечината можех да видя кулата на Биг Бен. Вляво купола на Сент Пол изглеждаше като джудже в сравнение със заобикалящите го небостъргачи.

— Интересна ли е гледката?

Антон беше станал. В косите му се бяха вплели стръкчета трева и аз внимателно ги отстраних.

— Лондон е толкова сив — продължи той. — И зелен. Сив и зелен — обърна се към мен. — Трябва да дойдеш с мен във Венецуела — каза той развълнувано, — за да видиш какво е красота. Няма да повярваш на очите си като видиш дърветата — джакаранда, бугенвилия, „Пламъкът на гората“ — всички са толкова красиви...

Гласът му затихна и той се взря в далечината. Чудех се какво ли виждаше. Със сигурност не Лондон. Може би родния си дом. Семейството си.

— Имаш ли братя и сестри? — попитах аз. Знаех толкова малко за него.

— Не. Сам съм. Вероятно затова баща ми е толкова разтревожен за мен. Ако ме изгуби, друг няма.

Стиснах ръката му и бързо извърнах поглед. Не можех да понеса мисълта, че би могло да му се случи нещо. Сега. Никога.

— Трябва да решим — казах припряно, — трябва да решим как да влезем в апартамента. Нямаме ключ. Така че...

— Трябва да разбием вратата.

Сръгах го.

— О, много умно. Виждам как я разбиваме вече. Не, трябва да влезем по друг начин.

— Единственият друг начин е с ключ — каза Антон.

— Зная. Освен това трябва да намерим начин да проникнем в сградата. Хлебарката няма да ни пусне. Особено след вчера.

— Не бях помислил за това. Оказа се, че не си толкова глупава, колкото изглеждаш.

Опитах се да го ударя, той хвана ръката ми и ние весело се сборичкахме, преди отново да се укротим на тревата.

— Не — каза Антон накрая, — ще бъде трудно да влезем. Нуждаем се помощ. Помощ отвътре. Някой, който живее там.

— Да — промърморих аз, — някой, който живее там. Но кой?

Представих си входа на Парк Плаца, звънциите и имената на живеещите.

Рязко се изправих.

— Тами-Ан Зийгльр! — изкрещях аз.

Антон също стана и ме погледна като треснат.

— Какво има?

— Разбира се — казах аз. — Тами-Ан Зийгльр живее в апартамент номер 4. — Обърнах се към него развълнувана. — Ти познаваш Тами-Ан. Блондинката, която...

— А, да — той се усмихна, — онази с гласа. Да, знам я. В Чалфонт тя се държи с мен много приятелски.

Има си хас, помислих си аз мрачно. Винаги можеше да се разчита на Тами-Ан да се държи приятелски с всеки новодошъл. Особено с такъв като Антон.

— Тя живее в Парк Плаца — обясних му аз, — може да ни пусне вътре.

Антон изглежда се съмняваше.

— Но ще трябва да й кажем всичко — каза той бавно, — а не съм сигурен дали може да й се има доверие. Как можем да бъдем сигурни, че няма да каже на други.

— Като за начало не е нужно да й казваме нищо — казах аз, — мога да отида да я видя и в същото време да се огледам из сградата. Просто да разузная.

— Но тя няма ли да се изненада като те види? — попита Антон.
— Мисля, че не сте големи приятелки. Тя ще те заподозре.

Не бях мислила за това. Тами-Ан сигурно щеше да ме заподозре, ако изведнъж станех ужасно приятелски настроена към нея.

— Остави на мен — казах аз, — ще измисля нещо.

През целия ден и през по-голямата част от вечерта мислих. Не е лесно да намериш убедителна причина да станеш приятел с някой, който си пренебрегвал години. Тами-Ан и аз нямахме нищо общо, освен това, че ходехме заедно в Чалфонт. Но пък и не я познавах достатъчно добре, за да съм сигурна във всичко това. Може би тя споделяше страстта ми към шоколадовия сладолед. Може би и тя като мен мразеше кайсии и Клинт Истууд. Нямаше начин да разбере. Може би щеше да се окаже, че имаме достатъчно общи неща, за да станем доживотни приятелки. След това си спомних гласа ѝ и реших, че нямаше големи изгледи предположенията ми да се сбъднат.

Казах на Антон да не ме чака след училище в понеделник, тъй като исках да се прибера с Тами-Ан. Последния час имахме физика — тя също посещаваше физиката и реших, че е удобно да си поговоря с нея след часа. Но се оказа не толкова лесно. Щом се отправих към вратата, Аби ме сграбчи за ръката и ме помоли да пием сода при Джино. Изломотих нещо от рода, че имам да уча по история, и се втурнах след Тами-Ан, като оставих Аби объркана и ядосана. Реших, че на другия ден ще ѝ обясня всичко. Чувствах, че беше грубо да не ѝ казвам нищо за Антон, за мис Анструдър и за внезапно проявилия ми се интерес към Тами-Ан, но просто не можех. Поне засега.

Тами-Ан ме погледна изненадано като се присъединих към нея на спирката, но още по-изненадана беше най-добрата ѝ приятелка Елейн Пичило, най-голямата лентяйка в класа. Елейн мълчаливо ме зяпаше, докато бърбях с Тами-Ан на любимите ѝ теми — последния ѝ приятел, новата прическа на Тара Ленковски, какво означава да си женен за принц Едуард и дали Джим Къртис е обратен. Накрая дойде автобусът на Елейн и най-после Тами-Ан бе на мое разположение.

Обърнах се към нея и поверително сниших гласа си:

— Виж какво, Тами-Ан, ще ти бъда много благодарна, ако ми дадеш един съвет.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Разбира се, Мелани — пропищя. — Ако мога, но...

— Виж какво, твоят опит с момчетата е много по-голям — продължих аз. — Ти знаеш какво точно да направя.

Тами-Ан не знаеше какво точно да изпитва — задоволство, превъзходство или подозрение, но накрая се установи на последното.

— Какво имаш предвид под „опит“?

— Не ме разбирай погрешно — отвърнах аз бързо. — Ти просто знаеш много по-добре от мен как да се държиш с момчетата.

Сега тя изглеждаше още по-раздразнителна.

— Какво точно искаш да кажеш с това „да се държиш“?

— Моля те, Тами-Ан. — Едва се сдържах да не се разсмея. Не за първи път жадувах да притежавам актьорския талант на Аби. Тя положително би излязла от тази глупава ситуация. — Нуждая се от помощта ти. Честно.

Автобусът дойде и ние се покатерихме вътре. Седнах до Тами-Ан и прошепнах:

— Спомняш си Джордан Макдоналд, нали? Разбира се, че си го спомняш. Знаеш колко много държахме един на друг.

Тами-Ан кимна енергично. Най-последно успях.

— Та — продължих аз, — получих писмо от него и не знам какво да правя. Виждаш ли, Антон Веласко и аз... — Оглеждах се престорено, за да се уверя, че никой не ни слуша. — Та, Антон и аз се виждаме напоследък. И не зная какво да правя с Джордан.

Разбира се, всичко това беше лъжа. Много добре знаех какво да правя с Джордан. Да го забравя. Но Тами-Ан не знаеше това. А и тя харесваше точно такива ситуации.

— Затова си помислих, че бих могла да говоря с тебе по въпроса — казах аз. — Може би у вас? У дома е толкова шумно покрай брат ми и всичко друго... — Стараех се да изглеждам възможно най-привлекателна.

Тя се поколеба за миг и после рече:

— Разбира се, Мел. Ще се радвам да ти помогна. Ела да пием по едно кафе.

Облегнах се и се усмихнах вътрешно. Най-последно успях.

Беше странно да вляза във файето на Парк Плаца, въпреки че сега няха никакви причини да се притеснявам. Нямаше и следа от хлебарката. Вместо него в портиерската стая седеше много по-млад мъж с руса коса. Когато минавахме край него, Тами-Ан му махна.

— Кой е този? — прошепнах аз, докато чакахме асансьора.

Тя ме погледна изненадана.

— Портиерът, разбира се. Единият. Имаме двама. Другият е един стар мърморко.

Не я уведомих, че вече го познавам, а ѝ казах:

— Така ли?

— Да — пропищя Тами-Ан, — но Джордж е истински симпатяга. Харесва ми.

Значи в Парк Плаца имаше двама портиери — хлебарката и Джордж. Постарах се да запомня тази информация.

За моя голяма изненада часът, прекаран у Тами-Ан, се оказа приятен. Апартаментът беше удобен и уютен. Такава се оказа и пълничката майка на Тами-Ан. Тя първо се увери, че имаме всичко за ядене и пиене, и едва тогава ни остави сами. Бащата на Тами-Ан беше представител на някаква американска фирма за електроника или нещо подобно, но тя и родителите ѝ не харесваха много Англия и с нетърпение очакваха деня, в който щяха да се завърнат във Форт Уейн, Индиана. Музиката на „Уайлд Хорсиз“ не можа да ме откара до Форт Уейн, Индиана, но си помислих, че не би било полезно да го казвам. Вместо това ѝ разказах всичко за Джордан и много за Антон — много повече, отколкото имах намерение. След това тя ми разказа всичко за Дейн и за това колко бил прекрасен. После пихме още кола, ядохме от великолепия кейк и се разделихме като най-добри приятелки. Странно, но сега чувствах по-ясно какво изпитвам към Джордан и към Антон. Разговорът за тях ми беше помогнал. Всъщност, чак когато се сбогувах с Тами-Ан, си припомних истинската цел на посещението си. Мис Анструдър.

Тами-Ан ме изпрати до асансьора, така че трябваше да натисна копчето за партера и да се престоря, че си отивам. Но щом слязох долу, веднага натиснах копчето и отново потеглих нагоре с надежда, че Джордж не беше забелязал внезапното ми слизане и изкачване. Не знаех какво искам да постигна, отивайки на последния етаж, но чувствах, че трябва да направя нещо.

Когато вратите на асансьора се отвориха, за миг останах вътре, без да бъда сигурна какво точно искам. След това предпазливо излязох навън.

Насреща ми имаше голям прозорец, който гледаше към отсрещния блок. Под него имаше диван, заграден от растения и саксии. Вляво беше вратата на апартамент номер 12, а на другия край на коридора — вратата на апартамент номер 11. И това беше всичко.

Втренчих се във вратата на апартамент номер 12. Ето я. Това беше апартаментът на мис Анструдър. Дали сега беше вътре и надничаше през пердетата? Странно бе да си помисля, че тя се намираше от другата страна на тази обикновена дървена врата.

И точно тогава вратата се отвори. Беше като кошмар. Опитах се да побягна, но не можех — краката ми бяха натежали като олово. Можех само да стоя на място и да гледам ужасена как вратата се отваря бавно и една жена излиза отвътре. Сивокоса жена с очила, облечена в зелено палто.

Мис Анструдър.

ОСМА ГЛАВА

Не знам коя от двете ни беше по-изненадана. Мис Анструдър и аз се гледахме няколко секунди, които ми се сториха часове. Можех да кажа, че тя ме познаваше. Знаеше, че и аз я бях познала. Очите ѝ бяха бледи и студени зад очилата, а свитите ѝ устни изразяваха гняв. Тя пристъпи към мен, а аз се отдръпнах назад към вратата на апартамент номер 11.

Умът ми трескаво блуждаеше в търсене на нещо, което трябва да кажа, за да наруша зловещото мълчание. Но тя беше тази, която проговори първа.

— Търсите ли някой? — Гласът ѝ бе остър, с лек акцент, който не можах да дешифрирам.

Загледах я отчаяно и внезапно си спомних вратата на другия апартамент. Там живееше възрастното семейство, хората с котките. Как се казваха? Напънах паметта си да си спомня името, което бях видяла долу на звънеца. Робъртс? Робинс? Роджърс? Да, Роджърс.

— Търся мисис и мистър Роджърс — казах аз. Гласът ми звучеше странно пискливо. — Аз съм от Дружеството за защита на котките.

Не мога да си представя какво ме накара да кажа това. Но когато съм нервна, винаги говоря бързо. Просто издрънках първото нещо, което ми дойде на ум.

— Аз... аз набирам нови членове, а мисис и мистър Роджърс имат котки, така че...

— Е, добре — мис Анструдър се усмихна тънко и остро, — попаднали сте точно, където трябва. Това зад вас е тяхната врата.

Обърнах се.

— О, да. Разбира се. Благодаря ви.

Натиснах звънеца, молейки се да ги няма вкъщи. Мис Анструдър не помръдна. Чувствах студените ѝ очи в гърба си, докато позвъних отново.

После чух, че някой идва към вратата и сърцето ми сякаш потъна. Отвори се и една възрастна жена в розова жилетка надникна

към мен.

— Мисис Роджърс? — казах аз. — Аз съм от Дружеството за защита на котките и се чудех мислили ли сте някога... — Продължих да дрънкам за ползата от дружеството и за това колко важно беше да се защитават котките и да се полагат грижи за тях. Мисля, че звучеше доста убедително.

Зад мен нещо се раздвижи и аз се обърнах. Мис Анструдър беше изчезнала. Предположих, че се беше прибрала обратно в апартамента и сега подслушваше зад вратата. Отново се обърнах към старата жена и вече се канех пак да подема хвалебствия за котките, но тя повдигна бледата си ръка, за да ме спре.

— Не ви разбирам, мила — каза тя, — ние сме членове на дружеството. От година.

Дари ме със сладка и търпелива усмивка, а аз ѝ отвърнах.

— Съжалявам — казах, — сигурно списъците са сгрешени. Сигурна съм, че ми казаха...

— Ние редовно си плащаме членския внос — рече мисис Роджърс — не знаех, че са изпратили...

— Е, извинявайте за безпокойството — казах бързо и тръгнах към асансьора, — ще информирам управата.

Мисис Роджърс отново се усмихна, след което затвори вратата. Постоях за момент на място, останала без сили от облекчение. После натиснах копчето на асансьора. Сякаш минаха векове, докато пристигне, но накрая дойде и аз скочих вътре. Точно преди да потегли видях, че вратата на мис Анструдър се отвори още веднъж. Тя пристъпи в коридора и ме загледа с бледите си, студени очи, докато не изчезнах от погледа ѝ.

До момента, в който се прибрах вкъщи, треперех като листо. Бях се срещнала с врага лице в лице и бях убедена, че мис Анструдър не беше само една невинна любопитна жена. Не можех да прогоня спомена за нейните пронизващи очи, затова се обадох на Антон и го помолих да слезе.

Вечерта бе слънчева и приятна, но не излязохме на терасата. Исках да бъда възможно най-далече от очите на оная жена, така че останахме в моята стая, която гледаше през улицата към другия край на сградата. След това разказах на Антон всичко, което се беше случило.

Щом свърших, той дойде, седна до мен на леглото и взе ръката ми.

— Мисля, че си много смела — каза той тихо.

— О, глупости — отвърнах аз, изправих се и отидох до прозореца. Чувствах се неспокойна и несигурна. — Не съм направила нищо особено. Но тази жена представлява опасност за тебе. Сега съм убедена в това. Трябва да направим нещо, Антон.

Той кимна.

— Но все още нямаме доказателства. Трябва да влезем в апартамента. Всичко опира до това. Сигурен съм, че вътре ще се намери доказателство. Трябва да влезем.

Той стана и ме прегърна. Притисна ме силно към себе си и изведнъж почувствах безопасност и сигурност.

— Просто трябва да проникнем вътре — казах аз.

— Вратата имаше ли секретна ключалка?

Опитах се да си спомня.

— Мисля, че да. Защо?

— Може би няма да бъде особено трудно да влезем. Чел съм, че такива ключалки се отварят с кредитни карти.

Погледнах го и се засмях високо.

— Шегуваш се.

Той поклати глава.

— Не се шегувам. Трябва да опитаме. Трябва да опитаме всичко. Спомних си срещата с мис Анструдър преди малко и потреперих.

— Но трябва да бъдем сигурни, че е излязла — казах аз, — няма смисъл да влизаме в апартамента, ако тя е вътре.

Антон се начумери.

— Знам. Не съм толкова глупав. Трябва да си намерим човек в Парк Плаца. Някой, който да ни каже кога излиза мис Анструдър. След това ще влезем.

— Но кой? — казах с раздразнение. — Надявам се не очакваш да стоя цял ден отвън и да следя кога ще излезе.

— Разбира се, че не — каза Антон. — Ще намерим някой друг да я наблюдава. Някой, който живее там.

Знаех точно кого има предвид.

— Тами-Ан Зийгльр, предполагам — казах аз мрачно.

Антон ми се усмихна широко и подигравателно.

— Но разбира се — каза той, — кой друг?

— Ще трябва да й разкажем всичко.

— Знам.

— А тя няма да повярва нито дума. Въобще не може да ни бъде от полза.

Антон сви рамене.

— Трябва да поемем риска.

На следващата сутрин изпуснах Тами-Ан на спирката, а по обяд тя изчезна в посока към Хай Стрийт с Елейн Пичило. Тъкмо щях да ги последвам, когато чух зад себе си вик. Обърнах се и видях Аби, която ми махаше като обезумяла. Усмихнах се и тръгнах към нея.

— Здравей, непозната — каза тя, — не съм те виждала няколко дни. Не може да се говори с теб.

— Зная — отвърнах виновно.

— Обзалагам си, че през цялото това време си била с Антон. А също и с Тами-Ан Зийглър. — Тя ме погледна любопитно. — Как така изведнъж станахте такива приятелки? Беше ми казвала, че не можеш да я понасяш.

— Не мога да я понасям — отговорих аз. — Искам да кажа, мога, но...

— Хайде остави — каза Аби ледено, — все пак това няма нищо общо с мен. Слушай, хайде да се срещнем довечера и да...

— Не мога — бързо отвърнах аз, гърчейки се от неудобство, — съжалявам, Аби, не мога. Имам друга работа. Наистина съжалявам.

Лицето й се вледени. Един миг задържа погледа си върху мен, след това каза:

— Добре. Ще си направя изводите.

— Не, Аби, недей — казах аз. — Сигурна съм, че няма да го направиш. Скоро ще ти разкажа всичко, обещавам ти, но...

— Разкажи ми го сега. — Гласът й беше хладен като погледа й.

— Не мога. Обещала съм — не мога. Съжалявам...

Тя се обърна да си тръгне, но аз продължих:

— Скоро ще го направя. Наистина. Скоро ще ти разкажа всичко.

Аби сви рамене и тръгна обратно към училището. После внезапно спря и се обърна към мен.

— О, между другото, моите поздравления — каза тя.

— Поздравления? За какво?

— Получила си роля в „Нашият град“. Само второстепенна, но по-добре, отколкото нищо. Маги Фарел е изнесла списъка на таблото. За всеобщо учудване твоята приятелка Тами-Ан също е получила роля. Ще играе старата клюкарка, така че гласът ѝ няма да бъде от значение.

— А ти?

Усмихна се широко.

— Ще играя Емили — каза тя, — ако щеш вярвай!

— О, Аби, радвам се — възкликнах аз и се втурнах да я прегърна. — Знаех си, че ще успееш. Знаех си.

— Така ли? Наистина ли?

После, след като кимнах, тя продължи:

— Е, до скоро, Мел. Когато си готова.

Отново кимнах и я проследих как прекосява поляната и се упътва към библиотеката. В един момент се поколебах дали да не се втурна след нея и да ѝ разкажа всичко за мис Анструдър и Антон. Можех да се доверя на Аби, тя ми беше приятелка. Не би казала на никого. После си спомних тъжните умолителни очи на Антон и обещанието, което му бях дала. Не, единственият човек, на когото можехме да кажем, беше Тами-Ан Зийгльър. Защото се нуждаехме от помощта ѝ.

След училище най-после я срещнах на спирката. Както обикновено, беше с Елейн Пичило, така че трябваше да изчакам Елейн да се качи на своя автобус, преди да поканя Тами-Ан на гости.

— У вас прекарах толкова хубаво — казах ѝ аз, — така че днес е мой ред да те поканя. — Забелязах в нея някаква несигурност, затова добавих лукаво: — Антон също ще бъде.

Това реши въпроса.

— Добре, Мелани, благодаря ти — засия тя, — с удоволствие.

На път за вкъщи говорехме за пиесата. Тами-Ан беше развълнувана, че е получила роля в „Нашият град“ и не след дълго целият автобус научи за това. Тя щеше да играе мисис Соумз и трябваше да признае, че беше идеална за тази роля. Има една чудесна сцена в края на второ действие, когато дърдоренето на мисис Соумз заглушава думите на свещеника на сватбата на Емили. Вреценето на Тами-Ан точно подходеше на ролята ѝ.

Щом пристигнахме у нас, тя се обади на майка си, за да ѝ каже къде е, след което аз се обадох на Антон. Той предложи да се качим

при него — идея, която изпълни Тами-Ан с голямо вълнение. Трябваше да му признае — знаеше как да впечатли хората. Той не можеше да измисли по-добър начин да примами Тами-Ан...

След като видяхме апартамента и се насладихме на плодовия сок и на вкусните текуенос на Жозефина, Антон повдигна темата за мис Анструдър. Трудно беше да се каже доколко Тами-Ан повярва на историята, но тя слушаше с ококорени очи и кимна нетърпеливо, когато я попита дали би желала да ни помогне да намерим път към апартамента на мис Анструдър.

— Защо не използвате ключ? — предложи тя. — Убедена съм, че това е най-лесният начин.

Зяпнахме я учудено.

— Ключ? — рече Антон най-после. — Но откъде ще вземем ключ?

— От портиера, разбира се. Те трябва да имат дубликати или нещо такова. Трябва да могат да влизат в апартаментите при спешни случаи.

Антон и аз се спогледахме. Това беше възможност, за която не бяхме помислили.

— Но как ще го вземем? — попитах аз.

Тами-Ан небрежно махна с ръка.

— О, мисля, че мога да се справя с това. Ще помоля Джордж. Той би направил всичко...

— Не — каза Антон твърдо, — не трябва да въвличаме никой друг. А и той не би дал ключ, дори и да има.

Тами-Ан сви рамене.

— Добре, щом така искате. Това беше само едно предложение.

— При това не лошо — каза Антон дрезгаво.

Хвърлих му един остър поглед. Струваше ми се, че той прекалено много набляга на сексапила. Не исках Тами-Ан да си въобразява погрешни неща.

— Искаме да бъдеш съгледвач, Тами-Ан — казах аз високо, — трябва да съобщиш, когато мис Анструдър излезе. После, като ни дадеш сигнала...

— Какъв сигнал?

— Ще се обадиш на Мел по телефона — рече Антон.

— Да — съгласих се аз, — щом позвъниш, ние ще дойдем в Парк Плаца и ти ще ни въведеш в сградата. После можем да огледаме вратата и ключалката без никой да ни безпокои.

— А ако тя се върне, преди да сте свършили? — запита Тами-Ан.

— Ще звънеш два пъти на телефона на мис Анструдър. Ние ще можем да го чуем отвън. После ще слезем по стълбите.

— Но аз не знам номера — запротестира тя. — А и не знам истинското име на тази жена.

— Няма нужда да знаеш истинското ѝ име — казах аз отрезвяващо. — Ще го има в указателя под името Анструдър.

Тами-Ан се колебаеше.

— Не съм сигурна...

— Всичко е толкова просто — рекох аз, — дори няма нужда да излизаш от апартамента си. Само трябва да гледаш от терасата кога ще се върне.

— И да видя кога ще излезе — допълни тя. — Предполагам, че отсега нататък ще трябва да живея на терасата.

После я осени внезапна мисъл:

— Все пак, кога ще започнем да го правим?

— Трябва да е скоро — каза Антон. — Сега жената ще стане побдителна. Знае, че я подозираме. Затова трябва да действваме бързо.

— Преди да е започнала тя — добавих аз.

— Да — каза Антон, — така че виждаш ли, Тами-Ан, ние зависим от тебе. Твоята помощ е най-важна. — Той сниши гласа си. — Това е въпрос на живот и смърт. Затова не бива да казваш на никой. Абсолютно на никой.

— Но на Дейн мога да кажа, нали?

— Не — казах твърдо, — не трябва да казваш на никой. Дори на Дейн.

Антон я попари с една от най-знойните си усмивки:

— Мел е права, Тами-Ан. Никой не трябва да знае. Нито дори Дейн.

Тами-Ан махна с ръка. Погледна Антон, после мен, после пак Антон. Той я гледаше умолително с дълбоките си тъмни очи.

— Добре — каза тя, — ще го направя. Мисля, че и двамата сте луди, но ще го направя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не споделях увереността на Антон в способността на Тами-Ан да ни помогне. Знаех, че отдаваше съмненията ми на ревност, но това беше глупаво. Как би могло да ревнуваш от някой, който звучи като сенокосачка? Просто мислех, че Тами-Ан не приема предложението ни достатъчно сериозно. Дори не бях убедена, че тя вярва в това, което ѝ бяхме казали. Минаваха вечер след вечер без тя да се обади и реших на следващия ден да ѝ кажа какво мисля за нея.

— Не бъди толкова подозрителна — каза Антон, — тя не може да гледа през цялото време. Пък и кой знае? Може тази мис Анструдър да не е излизала въобще.

— Не бъди кретен — отговорих му злобно. — Тами-Ан е безполезна. Казах ти, че не може да ни е от полза и бях права.

Решихме, че ще бъде най-добре следващите няколко вечери да прекараме с Антон в моя апартамент. За Карлос и Фланаган учехме по история, но истинската ни цел беше да спестим време, ако случайно се обадеше Тами-Ан. Трябва да призная, че ми беше приятно просто да бъда с Антон, дори без да си говорим и да се гледаме в очите.

Но през тези часове говорехме много. Той ми разказа повече за живота си във Венецуела, за нейните красоти и за нещастията му да бъде толкова далеч от семейството си. Аз пък му разказах за родителите си, за баща ми, когото едва си спомнях и за майка ми, която не искаше да ме вижда. Или поне така ми се струваше.

— Моята горкичка Мел — прошепна той и нежно ме докосна по бузата.

Колкото повече се виждах с Антон, толкова повече се чудех какво съм намирала у Джордан. Антон беше нежен, очарователен, забавен и непредсказуем — всичко това, което Джордан не беше. Джордан никога не ме е размивал или ядосвал по начина, по който го правеше Антон. Не можех да си спомня кога за последен път ми е харесвало да бъда с някого. Може би затова се усмигнах и не казах нищо, когато Антон ме помоли да не бъда твърде груба с Тами-Ан.

Най-накрая, в четвъртък, ѝ отворих дума за това. Тя ме отбягваше през целия ден, но успях да я хвана между часовете по английски и рисуване.

— Правя това, което мога — озъби се тя, — не мога цяла вечер да гледам през прозореца, нали?

Не бях съгласна и ѝ го казах.

— О, хайде, Мелани. Все пак, идеята е глупава. Ако видя тази жена да излиза от сградата, ще те уведомя. Но не мога да прекарвам всяка минута от свободното си време в наблюдение.

И аз трябваше да се задоволя с това. Но оплакването ми изглежда бе подействувало, защото същата вечер към девет часа телефонът ми звънна.

С Антон си разменихме бързи погледи и аз се втурнах да се обадя преди Фланаган.

Гласът на Тами-Ан звучеше по телефона дори по-пронизително от обикновено.

— Мелани? Жената току-що излезе. Запъти се към дървената тераса на Сент Джон.

Опитах се да говоря спокойно.

— Благодаря, Тами-Ан. Оценявам помощта ти. Наистина.

— Няма защо, Мелани. Пък и го направих заради Антон.

Реших да не си развалям настроението и казах:

— Знаеш какво да правиш по-нататък, нали?

— Разбира се — изпищя тя, — да продължа да гледам дали няма да се върне. Ако се върне, да се обадя на номера на Анструдър.

— Точно така. Звънни само два пъти и след това затвори. Имаш ли номера?

— Беше в указателя. Анструдър, Парк Плаца 12, нали така?

— Да. А аз ще ти звънна веднага, щом се приберем, за да спреш да гледаш.

— Добре, но побързайте.

— Ще се опитаме. И благодаря, Тами-Ан — казах отново. — Наистина ти благодаря.

Тя промърмори нещо и затвори слушалката. Върнах се в стаята и кимнах на Антон.

— Излязла е — прошепнах аз.

Той се усмихна.

— Най-последно. Хайде. Трябва да тръгваме.

Обърнах се и се запътих към вратата. После се спрях и високо изръмжах.

— Какво има? — попита ме Антон разтревожено.

— Днес е четвъртък! — отговорих аз. — Как бях забравила. Фланаган ходи всеки четвъртък вечер на някакви занятия по гимнастика. Имахме уговорка тогава да стоя винаги при Тео.

— Не можеш ли да го оставиш? — попита Антон.

— Не — отговорих веднага, — трябва да остана.

А след това ми дойде друга идея и добавих:

— Не, по-добре ти да останеш.

Когато Антон понечи да възрази, аз продължих:

— Не, ти трябва. Онази жена може да се върне и да те види. Не разбираш ли? Ще ѝ паднеш право в ръцете. Трябва да останеш тук при Тео.

— Но, Мелани, не мога да те оставя сама...

— Само ще поогледам по-отблизо вратата на апартамента, това е всичко — казах аз. — Все пак на мен тя няма да ми направи нищо, нали? Тя наблюдава теб. Ти си този, който е в опасност.

Антон не изглеждаше убеден в това.

— Не ми харесва. Греша. Това е мой проблем и...

— Какво общо има това? — казах аз. — И аз мога да се справя, както и ти. Дори по-добре.

Настъпи пауза, след която Антон обви ръце около мен и ме притегли към себе си.

— Сигурна ли си? — прошепна той. — Наистина ли ще го направиш заради мен?

Аз кимнах и той се усмихна.

— Добре тогава — каза той, — върви. Ще остана при Тео.

— Той е в леглото — рекох аз, — не би трябвало да имаш проблеми, спи като пребит. Пък и няма да се бавя много.

— Ще гледам от терасата, Мел... — Той ме притисна още по-силно към себе си и нежно ме целуна по челото. — Внимавай, моля те. Обещай ми, че ще внимаваш.

— Не се тревожи — казах дрезгаво, надявайки се, че звуча поубедително, отколкото бях всъщност. После се обърнах, тръгнах към хола и излязох от апартамента.

Не ми отне кой знае колко време да стигна до Парк Плаца. Щом наближих сградата, забелязах Тами-Ан да ме чака нервно в ярко осветеното фоайе. Видя ме и отвори тежката стъклена врата. Бяхме се разбрали да не ѝ звъня на звънеца, тъй като някой от родителите ѝ можеше пръв да отиде до домофона.

— Къде беше? — извреця тя. — Толкова дълго чаках!

Надзърна в тъмното зад мен и недоумяващо ме попита:

— Къде е Антон?

— Трябваше да го оставя при Тео — отвърнах аз.

Тами-Ан сви рамене и заедно отидохме при асансьора.

— Късмет — пожела ми тя, когато той спря на нейния етаж, а аз слабо се усмигнах.

Сърцето ми биеше — бях сигурна, че тя би могла да го чуе. После вратите отново се затвориха и асансьорът бавно потегли нагоре към последния етаж.

Когато вратата се отвори, за момент останах на място и се заслушах. После внимателно пристъпих и тръгнах към вратата на апартамент номер 12. Не се чуваше нищо, освен буботенето на телевизора в номер 11. Помислих си, че мистър и мисис Роджърс може би спяха. Също и котките им. Когато стигнах вратата на мис Анструдър, се наведох и долепих ушите си. Трябваше да се уверя, че вътре нямаше никой. От апартамента не се чуваше никакъв звук. След това обърнах вниманието си към ключалката. Беше проста секретна брава и тогава разбрах, че съм забравила да взема кредитна карта. Не че имах, разбира се. Знаех, че и Антон няма, а съм сигурна, че и Фланаган нямаше да ми даде една от нейните. Така че беше без значение. Свих рамене и небрежно натиснах дръжката. Чу се прещракване и после, много бавно, вратата се отвори.

Не можех да повярвам на очите си. Вратата не беше заключена. Мис Анструдър бе излязла, без да заключи. Трябваше да спра и да помисля защо е направила така, но не го направих. Вместо това бутнах по-силно вратата и надникнах вътре. Пред мен имаше коридор. От двете му страни имаше затворени врати, но в дъното на коридора една отворена врата водеше може би към хола. Лампата светеше и можах да видя ярко украсени тапети и част от кресло.

Сега или никога. Поех си дълбоко въздух и пристъпих вътре. Спрях за момент да се послушам още веднъж, но не се чуваше никакъв

шум, освен напрегнатото ми дишане. После затворих външната врата и се упътих към хола.

Помещението беше празно. Беше удобно наредено, но някак си безжизнено, като че ли дълго време никой не беше живял в него. Бързо се огледах в търсене на улики за самоличността на мис Анструдър, но не можах да намеря нищо. Нямаше нито вестници, нито книги или други знаци на живот. Освен една-две скучни картини на селски пейзажи, нямаше дори никаква украса. Дръпнах пердетата и погледнах собствения си блок. Там, малко по-долу бе апартаментът, в който живеех. Лампите озаряваха прозореца в хола. Пердетата не бяха спуснати и аз видях Антон, който стоеше там и гледаше. Махнах му, той развълнувано ми отвърна и излезе на балкона. Отново му махнах. Не можех да различа лицето му много ясно, но успях да забележа познатите ми мебели в стаята зад него, картините, книжните рафтове и вратата към кухнята. И тогава изведнъж проумях, че това беше гледката, която се виждаше от прозореца на мис Анструдър. Разбира се, тя наблюдаваше горния апартамент, но можеше да вижда и нашия. Можеше да вижда всяко наше движение в тази стая. И тогава, докато наблюдавах апартамента ни, Тео се появи на терасата до Антон и аз се намръщих. Какво правеше там? Не трябваше да става. Трябваше отдавна да спи, пале такова. Сега говореше на Антон и сочеше към мен. Още повече се намръщих. Защо Антон не го изпращаше обратно в леглото? Само да почака, докато...

И в този момент телефонът звънна, а аз почти излязох от кожата си от страх. Звънна два пъти много високо и спря.

Господи, помислих си. Два пъти. Тя се връщаше. Мис Анструдър се връщаше. Махнах се от прозореца и отчаяно огледах голата стая. Какво да правя? Трябва да вървя. Да тръгна веднага. Трябваше да се махна от апартамента. Но можех да я срещна като излиза от асансьора или по стълбите. Тогава трябваше да се скрия. Но къде? В тази безжизнена стая нямаше скришно място. Може би в другите стаи. Затворените врати в коридора.

Изтичах в коридора. Спрях, чудейки се коя врата да избира. Пред мен беше външната и аз се отпавих към нея. Трябваше да се махна от апартамента. Трябваше да...

И тогава, като в сцена от кошмар, външната врата се отвори. Затворих очи с надежда, че всичко е само лош сън и след миг ще се

събудя в собствената си стая и щеше да бъде миналия понеделник, когато не си бях довършила есето при Джим Къртис. Но щом отворих очи, видях, че не сънувам.

Мис Анструдър стоеше на входа, втренчила се в мен с побледняло като след шок лице. Зад нея имаше двама мъже, но не им обърнах голямо внимание. Не можех да сваля очи от мис Анструдър.

Когато най-сетне тя проговори, гласът ѝ беше напрегнат от гняв.

— И тъй, отново се срещаме, мис Мелани Розидис. Съжалявам, че нямам желание да се присъединя към Дружеството за защита на котките.

Отначало не разбрах какво искаше да каже, след което си спомних предишната ни среща. Отворих уста да кажа нещо, но изведнъж се оказа, че нямам думи. Какво обяснение можех да дам, задето съм влязла в апартамента ѝ.

— Как... откъде знаете името ми? — казах най-после.

Тогава тя грубо се засмя и тръгна към мен. Мъжете я последваха вътре и затвориха вратата. Отстъпих към хола. Тя продължи да върви към мен, но спря, когато стигнах до прозореца.

— Е — каза тя. — Какво точно правиш тук?

Един от мъжете се ухили и рече:

— Тя не е ли...

— Млъкни — излая остро мис Анструдър. — Остави ме аз да говоря. — После злобно ми се усмихна. — Хайде, Мелани. Няма да чакам цяла нощ. Защо не ми кажеш какво точно правиш тук?

Изведнъж усетих, че повече не мога да издържа на ледения ѝ взор. Обърнах се отчаяна и се намерих с лице към прозореца, гледащ към нашия апартамент. Антон все още стоеше на балкона и гледаше насам. Можеше ли да ме види? Можеше ли да види какво става? Тео продължаваше да стои до него — една малка фигура в раирана пижама.

— Той е там — каза тя отсечено. — По-добре да го вземем сега. Няма полза да чакаме, пък и момичето ни разкри. Идете и го хванете.

Един от мъжете промърмори нещо, след което и двамата излязоха бързо от стаята.

Погледнах ужасена мис Анструдър и извиках:

— Не!

Опитах се да мина покрай нея, но тя беше твърде силна. Изви ръката зад гърба ми, докато не изпищях от болка, и ме притисна до прозореца.

— Не, моля ви! — проплаках аз. — Не го наранявайте! Моля ви, не го наранявайте!

Тя не каза нищо, а се огледа към осветената стая отсреща. Антон се беше махнал от терасата и сега заедно с Тео бяха в хола. Какво, за бога, правеха? Защо не идва да ми помогне?

— Благодарение на теб забъркахме тази каша — каза мис Анструдър, — ако не беше се намесила, щеше да стане много по-цивилизовано.

Не отговорих, а държах под око стаята, очаквайки Антон да побегне. Сега не го виждах — може би телефонираше на полицията. После отново се появи. Върна се в стаята като развълнувано махаше с ръце. След него се появиха двама мъже — същите, които бяха дошли с мис Анструдър.

— Добре, влезли са — промърмори тя зад мен.

Видях ужасена как един от тях удари Антон в лицето. Другият беше изчезнал за момент от погледа ми, а после се появи, като влачеше Тео зад себе си. Момчето се бореше и викаше, но мъжът го вдигна и го изнесе навън. Антон се опита да му попречи, но другият го блъсна и отново го удари. Антон падна.

Беше като в ням филм. Филм на ужасите. Видях всичко, което се случи, но не можех да чуя нищо. А и нямаше как да помогна. Сега стаята отново беше празна, а мис Анструдър отпусна леко хватката си. Тогава отново видях Антон. С мъка се беше изправил на крака и се запрепъва към терасата. Гледаше към мен с отчаяние и ужас. И докато гледаше, успях да проумея какво беше станало.

— О, господи! — изкрещях аз. — Отвлекли са Тео! Отвлекли са Тео!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Отвлекли са Тео — повторих аз.

Издърпах китката си от хватката ѝ, завъртях се и заставах с лице към нея. Тя изглеждаше учудена от това, което бях казала.

— Разбира се — рече тя.

— Но вие имахте намерение да отвличете Антон — казах аз глупаво, — вие наблюдавахте Антон.

Тогава мис Анструдър отстъпи назад и грубо се засмя.

— Кой, по дяволите, е Антон? — запита тя.

Изведнъж всичко дойде на мястото си. Тя въобще не беше наблюдавала Антон. Не беше гледала към апартамента с навеса. През цялото време тя е гледала нашия апартамент. Гледала е нас. Гледала е Тео. През цялото време Тео, а не Антон е бил жертвата.

Бях виновна. Цялата вина беше моя. Ако не бях толкова глупава, щях още в началото да разбера истината. Но и Антон беше виновен. Той ме насочи на грешна следа с неговите глупави приказки за похитители и бодигардове. Той беше виновен. Аз го мразех. Мразех го.

Мис Анструдър отново пристъпи към мен, а аз се отдръпнах.

— Не ме докосвай! — изкрещях аз. — Остави ме!

— Не искам да те нараня, Мелани — изсъска тя. — Не искам да те нараня, но ми трябва време да се измъкна. Просто малко време. Така че, моля те, излез на терасата.

Погледнах я ужасена.

— Какво ще правиш?

— Няма от какво да се страхуваш — тя отвори стъклената врата, — просто искам да излезеш навън. Веднага!

И тя отново ме сграбчи за ръката, изви я зад гърба ми и ме избута навън през вратите. После се вмъкна обратно в хола и ме заключи отвътре.

Бях затворена на балкона. Единственият начин да избягам бе да скоча от шестия етаж или да счупя стъклената врата. Можах ли да се справя, без да се нараня? Отначало погледнах към нашия апартамент.

Светлините осветяваха всички прозорци, но не се виждаше никой. Къде беше Антон? Какво правеше? Спомних си, че един мъж го удари и той падна. Дали беше добре? Или беше ранен? Или... Глупаво бе от моя страна да го обвинявам. Не го мразех. Аз го обичах. Вината изобщо не беше негова. Беше моя. О, Господи, моля те, дано Антон не е наранен...

След това всичко потъна в мъгла и не мога да си спомня какво точно се случи. Спомних си, че стоях надвесена над терасата и крещях. И тогава, след минути, които ми се сториха часове, нещо в апартамента зад мен се раздвижи и на стъклената врата се появиха някакви лица. Чу се звук от счупено стъкло, след което почувствувах нечии силни ръце около себе си. После видях лицето на Антон с разширени от ужас очи. Имаше и други лица. Младият портиер с русата коса, Тами-Ан Зийгльр и други, които не познавах. После смътно си спомних, че бях отведена през апартамента в асансьора и нежния глас на Антон, който ме успокояваше, както и хора, които се тълпяха наоколо. После удобството на мерцедеса и надвесилия се над мен Карлос, който изведнъж бе придобил по-сърдечно изражение. След това друго фоайе, друг асансьор и познатото спокойствие на собствения ми хол.

После може и да съм изгубила съзнание, не знам, защото следващото нещо, което си спомних беше, че се събудих на дивана, а Фланаган ме гледаше и плачеше.

— Аз съм виновна. Трябваше да остана!

Опитах се да ѝ обясня, че тя не е виновна, но някой друг, може би лекар, ми каза да лежа и да не говоря. А Антон през цялото време беше до мен, държеше ръката ми и очите му не преставаха да ме гледат.

После дойде полиция и аз трябваше да говоря. Трябваше да разкажа всичко. Бяха двама — някакъв инспектор и един сержант, който записваше всичко. Не носеха униформи и аз си помислих, че това е подозрително. Дали наистина бяха полицаи? Как можех да бъда сигурна?

Мисля, че тогава се случи най-изненадващото. Вратата на хола зееше отворена и там се появи висока, червенокоса жена, облечена в нещо дълго и блестящо. Зад нея имаше мъж във вечерен тоалет. Беше майка ми. Не бях я виждала от няколко дни. Само тя можеше да избере най-подходящия момент, за да влезе.

Тя се огледа учудена и каза:

— Какво става, Мел? Какви са тези хора?

После шумът, виковете и въпросите започнаха отново и не си спомням какво стана по-нататък. Следващият ми ясен спомен беше как двамата с Антон седим на дивана. Той отново и отново ме убеждаваше, че вината била изцяло негова и не трябвало да се обвинявам.

— Не, не е — казах аз, — как би могъл да знаеш, че са искали да отвлекат Тео, а не теб? Ти беше най-явната жертва. Кой би предположил, че са искали... — отчаяна се обърнах към него. — Защо Тео? Защо отвлякоха Тео? Кой, за бога, иска да вземе това малко момченце?

Спомням си, че Антон стана и се отдалечи като че ли не искаше да го гледам в очите.

— Мисля, че знам кой е. Мисля, че известно време съм знаел.

— Кой? — извиках аз. — Защо не ми каза нищо? Защо не каза на полицията?

Той се обърна към мен — лицето му бе изкривено от болка.

— Току-що го разбрах — продума той, — не можах да си спомня...

Сега вече се разтреперих.

— За какво говориш? Не разбирам!

Антон ме съпроводи до дивана и ние отново седнахме. Взе ръцете ми в своите и ме погледна в очите.

— Спомняш ли си, когато проследихме мис Анструдър в онази галерия? Забравих й името...

Кимнах нетърпеливо.

— Да, да, спомням си, разбира се.

— Бях ти казал, че там тя се среща с един мъж. Мъж, който ми изглеждаше познат.

— Да — казах аз, — но не можа да си спомниш къде си го виждал.

— Точно така — рече нещастно той, — не можех да си спомня. Оттогава се опитвам да си спомня къде съм го виждал. Мислех, че във Венецуела, но не бях сигурен. Не можах да си спомня! — Той отчаяно поклати глава. — Тази вечер си спомних лицето. Тази вечер, когато седях с Тео в твоя апартамент, най-после си спомних.

В този момент той млъкна. Като че ли не искаше да ми каже кой беше мъжът. Като че ли не искаше да зная.

Нетърпеливо сграбчих ръката му.

— Добре, кой беше той?

Антон ме погледна тъжно.

— Беше мъжът от снимката в коридора. Мъжът на плажа до теб, когато си била малка. Беше баща ти.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Разбира се, на другия ден не ходих на училище. Освен всичко друго, никой от нас не искаше да напуска апартамента, защото чакахме новини за Тео. Полицията наблюдаваше летищата, поне така ни казаха, и ни увериха, че Тео не би могъл да напусне страната без тяхно знание, но аз си имах своите съмнения.

Отначало не казах на никого за баща ми. Не можех да вярвам, че би могъл да има нещо общо с отвлечането на собственото си дете. Освен това, как бих могла да предам собствения си баща на полицията. Но накрая казах на Фланаган, защото трябваше да кажа на някой. Тя ми каза да не се тревожа, тъй като от самото начало полицията е подозирала баща ми. Майка ми им беше разказала за развода и за това колко бил разгневен, когато и двамата сме били дадени под нейно попечителство и как веднъж вече се опитал да отвлече Тео и да го отведе в Гърция. Не знаех за това. Фланаган каза да не се притеснявам, че издавам баща си, защото полицията вече го търсела. Поне това беше добре.

В петък Аби дойде да ме види след училище. Плахо се прокрадна в стаята, като че ли не беше сигурна дали искам да я видя. Но аз я прегърнах и ние се засмяхме, зарадвани, че отново се виждаме.

— Тами-Ан разказа на всички какво се е случило — каза Аби. — Тя е център на вниманието и това ѝ харесва.

— Исках да ти кажа, Аби — казах аз, — исках да ти кажа, но бях обещала на Антон.

Тя кимна и ме потупа по ръката.

— Тогава кажи ми сега — каза тя. — Разкажи ми всичко отначало. Всички славни подробности.

И аз го направих. Разказах ѝ цялата история отначало докрай. Разбира се, казах ѝ всичко за Антон. Вече бях сигурна какво чувствам към него и той към мен. Казах ѝ как предишната нощ бях плакала в ръцете му и как той ме държеше и успокояваше, уверявайки ме, че ме обича.

— Съжалявам, Мел — беше казал той, — съжалявам за Тео и за баща ти...

— Ето, пак се извиняваш — отговорих му аз, подсмърчайки.

Тогава той нежно ме целуна и прошепна:

— Никога няма да забравя смелостта ти. Никога няма да забравя как се опита да ми помогнеш.

— А през цялото време е трябвало да помагам на Тео — бях казала аз.

Силните му ръце отново ме обгърнаха.

— Вината не е твоя, Мел. Не си виновна.

— Той е прав — каза Аби, след като свърших. — Вината не е твоя, Мел. Не трябва да се обвиняваш. Но аз се радвам — и тя ме потупа по ръката.

— Радваш се?

— За теб и Антон.

Ухилих ѝ се като идиот.

— Да — казах аз, — чудесно е.

Добре беше, че отново върнах Аби в живота си.

След това пристигна Антон и ние тримата бяхме заедно, когато Фланаган се втурна да ни съобщи, че Тео бил долу. Старият чипоноско беше позвънил да каже, че бил намерен да се шляе отвън на улицата и че сега бил във фоайето, и да пита дали да го доведе горе.

Беше в неделя сутринта, когато телефонът позвъня — обаждането, което очаквах. Той ме помоли да се срещнем следобед, но отначало не знаех какво да кажа. Накрая се съгласих, каза ми къде да отида и затворих телефона. Обадох се на Антон и го помолих да дойде с мен. За по-сигурно.

Намерих го да седи на една пейка пред сградата на Примроуз Хил. Беше студен, облачен следобед и той изглеждаше мрачен и потиснат.

Седнах до него и казах:

— Здравей, татко.

Той се усмихна и отговори:

— Здравей, дребосъче. — Беше единственият, който ме наричаше с този глупав детински прякор. Закашля се нервно и продължи. — Благодаря ти, че дойде. Исках... исках да ти обясня.

Искам да разбереш... да разбереш защо... — Гласът му заглъхна в болезнено мълчание. — Тео добре ли е? — попита.

Кимнах и той се усмихна облекчен.

— Защо го върна обратно — попитах на свой ред аз, — защо се въвлече в цялата тази бъркотия и после промени решението си?

Очите на баща ми изведнъж се напълниха със сълзи.

— Мислех, че ще бъде по-различно — каза той толкова тихо, че едва успях да го чуя, — мислех, че Тео ще е доволен да ме види. Мислех, че ще се радва да бъде с мен. Но разбрах... — Той рязко извърна поглед. — Тео се страхуваше от мен, дребосъче. Мразеше ме. Беше уплашен. Не можех да задържа дете, което не искаше да бъде с мен. Всичко беше грешка. Ужасна грешка.

Не исках нищо. Гледах през дърветата към зоопарка и към далечния сив и замъглен хоризонт.

— Никога не бих го направил — каза баща ми. — Беше неправилно, беше жестоко, беше... една грешка. Искам да знаеш това.

— Онези хора — продумах накрая, — жената. Коя беше тя?

Той сви рамене.

— Не знам. Всичко беше уредено от друг човек. Платих им да наблюдават и да изберат удобен момент да го вземат. Но беше трудно. Тео никога не излизаше, особено сам — той въздъхна, — а тази жена провали всичко, като се остави да бъде видяна от теб. Но се радвам, че не се получи. Много се радвам.

Погледнах към него, към тъмнокосия непознат, който беше мой баща.

— Защо не отвлече мен? — попитах го аз. — Защо не поиска мен?

Той се усмихна бавно и тъжно.

— Тео е мой син.

— Какво от това? Аз съм твоя дъщеря. Не ме ли искаше?

Баща ми вдигна яката на палтото си и потрепери.

— Не би могла да разбереш, твърде си малка.

— На шестнадесет години съм — казах ядосано. — Опитай с мен.

— Тео е мой син — каза той тихо, — имам нужда... нуждаех се от сина си. Той е единственият ми син.

— Да, Тео е твой син! — извиках аз. — Но аз съм твоя дъщеря. Единствената ти дъщеря. Защо искаш него, а не мен?

— Ти не разбираш — промърмори той, — ти не разбираш.

Тогава се изправих и го погледнах. Не мразех този тъжен, нещастен човек. Но и не го обичах. Как можех? Та той беше непознат.

Тръгнах надолу, но се спрях, когато ме извика.

— Дребосъче, ще дойдеш ли при мен това лято? Ще ми дойдеш ли на гости в Гърция?

Обърнах се да го погледна.

— Не — казах аз, — съжалявам, но не мога. Не искам. Пък и може да отида във Венецуела.

После се затичах надолу към подножието на хълма, където ме чакаше Антон.

Издание:

Ланс Салуей. Някой гледа

Английска. Първо издание

ИК „Светулка 44“, София, 1993

ISBN: 954-806-111-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.